Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ



№ 103 (1353) ♦ Субота, 8 червня 1996 року ♦ Ціна договірна

«Скромно, але з гідністю», —

під таким гаслом ми повинні відзначити п'яту річницю незалежності», — зазначив у своєму виступі Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. І найкращим подарунком до цього дня було б прийняття Верховною Радою Конституції України, сказав він і висловив переконання, що це можливо.

(Закінчення на 2-й стор.).



Набір кримських вин

ви можете виграти в нашій лотереї,

якщо передплатите «Голос України» на друге півріччя 1996 року.

Такі набори для лотереї люб'язно надало відоме орендне підприємство «Діоніс» (директор — Олександр Голубєв, на знімку).

Фото Костянтина ДУДЧЕНКА.

В БУДАПЕШТІ РОЗКАЖУТЬ І ПРО СВОЇ ПРОБЛЕМИ

У столиці Угорської Республіки перебуває делегація Верховної Ради України на чолі з її Головою Олександром Морозом, котра бере участь у роботі Конференції глав парламентів європейських держав, яка 7—8 червня вперше проходить у країні Центрально-східно-європейського регіону.

У центрі уваги глав парламентів з 41 країни і 6 міжнародних парламентів — питання про роль парламентів у побудові демократії в умовах ринкової економіки, у вирішенні соціальних проблем в умовах ринку, а також співробітництво парламентів у питаннях європейської інтеграції.

Учора у другій половині дня на конференції з доповіддю про роль парламенту України у вирішенні соціальних проблем в умовах ринкової економіки виступив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. Згідно з планом перебування у Будапешті він проведе також низку двосторонніх зустрічей, зокрема, зі своїми колегами з Угорщини, Словенії, Польщі, Румунії.

ДОЛЯ У НАС СПІЛЬНА

Президент України Леонід Кучма взяв участь в інформаційній зустрічі президентів країн Центральної Європи, що відбулась у польському місті Ланьцуті. Серед обговорюваних питань — взаємовідповідальність європейських народів за майбутнє об'єднаної Європи. Відбулася дискусія на тему «Спільна Європа» у прямому телеефірі. У програмі перебування Леоніда Кучми — зустрічі з Президентом Республіки Польща Александером Квасьнєвським, Президентом ФРН Романом Херцогом, Президентом Австрійської Республіки Томасом Клестілем, Президентом Угорської Республіки Арпадом Гьонцем. Глава Української держави зустрівся також з представниками української громади, повідомляє Укрінформ.

12 червня — останній день передплати

Телеграма № 17-2-20-14-95 від 05.06.96 р.

«Передоплата на видання Каталогу періодичних видань України на II півріччя 1996 року продовжується до 13 червня.

УОПЗ «Укрпошта».

ЗОЛОТА РИБКА

НА БЛЕШНЮ НЕ КЛЮЄ



Літо відчинило свої брами не тільки в зелені затинки чи до сонячного пляжу. Насамперед — до праці. Нам стільки треба зробити — і руками, і розумом, і душею. Не біймося перевантажувати цю трійцю. Особливо розум і душу. Сьогодні найбільше працювати треба саме ними. Годі сподіватися на оте: «держава зробить» чи «захід допоможе». У нашому домі, на нашому полі господарювати тільки нам.

Ніяка золота рибка не збудує нам хороми й не подасть пироги. Врешті-решт, щоби повелівати чи бодай просити рибку-чарівницю, спершу треба — як мінімум! — її зловити. Час уже твердо затямити: на моління чи на красиві гасла, тобто на блешню-обманку, золота рибка давно не клює. Тільки праця — задля ефективних законів, задля високого врожаю чи того ж вилову. Інакше навіть дрібненькі бички будуть на вагу золота...

Фото Олександра КРЕМКА.

Увага! Пільгова передплата!

Друзі! Є ще одна приємна новина! Відкрито пільгову передплату нашої газети для студентів, учнів, ветеранів і учасників війни, пенсіонерів, багатодітних сімей, учасників бойових дій та осіб, що мають статус ліквідатора аварії на ЧАЕС.

Передплатна ціна: на 6 місяців — 900 тис. крб., на 3 місяці — 450 тис. крб., на 1 місяць — 150 тис. крб. Індекс українського варіанта — 40224, російського — 40223 (телеграма вузлам зв'язку за № 17-98 від 29.05.96 р.). Якщо передплатите «ГУ» на півроку, ви станете учасником розіграшу нашої лотереї.

ПЕРЕДПЛАТА-96

Є приємна новина!

«Голос України» знову проводить для своїх передплатників лотерею. Розігруватимуться найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам (перших 43 ми вже назвали в попередніх номерах):

44. Рівненському українсько-словацькому спільному підприємству «Ріко» (генеральний директор Богдан Лимар) — набір речей для дому (3 комплекти).

45. Рівненському колективному підприємству «Чарівниця» (директор Антоніна Ясенчук) — набір постільної білизни.

Друзі! Ви станете учасниками розіграшу нашої лотереї за умови, якщо передплатите «ГУ» на півроку. Затим надсилайте до редакції листівки із позначкою «Лотерея «ГУ-96», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, копію передплатної квитанції. Розіграш — наприкінці червня 1996 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї!

У номер

«Скромно, але з гідністю»

(Початок на 1-й стор.).

«Відзначення п'ятої річниці незалежності України – важливий рубіж для подальшого розвитку суспільно-політичних процесів в Україні та ставлення до неї у світі», — наголосив Президент України Леонід Кучма на першому засіданні оргкомітету з підготовки святкування.

Програма заходів, яку розроблятиме робоча група на чолі з віце-прем'єр-міністром Іваном Курасом, відзначив у своєму виступі Леонід Кучма, має сприяти зміцненню єдності та пошуку резервів подальшого розвитку Української держави. Свято охопить усі області України, Автономну Республіку Крим, а його кульмінацією стануть події у столиці. Отож що і як приготувати громадянам незалежної України до 24 серпня?

У попередньому плані передбачено військовий парад і молодіжно-спортивну маніфестацію на Хрещатику, конкурс на проект монумента Незалежності України, видавничу програму, тематичні виставки, наукову конференцію з проблем державотворення, фестиваль дитячої творчості, випуск ювілейних медалей, монет, поштових марок і листівок. Приурочити до цієї дати III конгрес Міжнародної асоціації українців та розширене засідання Української всесвітньої координаційної ради. Щоб подарувати свято не лише киянам, а й мешканцям провінції, провести Всеукраїнський мистецький фестиваль, фіналом якого став би концерт у Києві.

На часі гостре питання: де відбудуться урочисте засідання та концерт? Чи відремонтують до 24 серпня палац «Україна»? Л. Кучма пообіцяв особисто проконтролювати, щоб строки ремонтних робіт не було зірвано.

У виступах членів оргкомітету — представників уряду, народних депутатів, керівників творчих спілок – лунало природне побоювання: не «заразити» б свято вірусом зашкарублості, а знайти нові нетрадиційні форми, позбутися непотрібної помпезності й наблизитися до світового стилю.

А голова Федерації профспілок України Олександр Стоян закликав «опуститися на землю»: про яке свято йтиметься, якщо не буде виплачено заборгованої зарплати? На що Леонід Кучма відповів: виплатити треба, безперечно, раніше. Водночас він підкреслив, що, плануючи урочистості, потрібно зважити на нинішні економічні можливості держави.

Юліана ШЕВЧУК.

Парламентська хроніка

ОПОНЕНТИ Й АРГУМЕНТИ

Коли я запитав одного з народних депутатів, чи варто сьогодні чекати якихось «сюрпризів», у відповідь почув: майже виключено — на розгляді питання досить ординарні... Після перерви в напівпорожньому сесійному залі панувала атмосфера певної розслабленості. Очевидно, як реакція на події попередніх днів, позначених спалахом відверто політизованого протистояння. На цьому тлі навіть непросте питання – розгляд проектів законів про доповнення до Закону «Про вибори народних депутатів України» та до Конституції України — сприймалося як звичайне. Розгляд його відбувався, як мовиться, у робочій обстановці й закінчився прийняттям відповідної постанови.

Рецидив гострої полеміки із застосуванням вочевидь непарламентських висловів і прийомів спричинило вже наступне питання: про позбавлення народних депутатів А. Зарудного та Л. Танюка права брати участь у п'яти пленарних засіданнях. Підставою стало доручення Комісії з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів розглянути дії названих народних депутатів у ході інциденту, що мав місце під час пленарного засідання Верховної Ради 16 травня. Комісія розцінила ці дії як хуліганські й запропонувала вжити до порушників депутатської етики саме таку міру дисциплінарного впливу — позбавлення права брати участь у п'яти пленарних засіданнях. Л. Танюк та А. Зарудний своєї провини не визнали.

Денне та вечірнє засідання 6 червня

Ідеологічно солідарні з ними депутати Г. Дем'ян, В. Таран (Терен) спробували довести, що їхні колеги — не призвідці конфлікту в сесійному залі, а німби «постраждалі». Отож «патріотичний» ляпас або ж «державницькі» штурхани — цілком виправдані «аргументи» у з'ясуванні стосунків зі своїми ідеологічними противниками?

Результатом надто емоційного обговорення стала постанова: зобов'язати Комісію з питань депутатської етики ще раз повернутися до розгляду цього питання із з'ясуванням усіх обставин конфлікту, його витоків та наслідків.

Трохи заспокоївшись, депутати на вечірньому засіданні розглянули ще три питання порядку денного. Практично без обговорення прийнято відповідну постанову про зміни у складі постійних комісій Верховної Ради. Під час обговорення питання про зауваження Президента до Закону «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», постали деякі розбіжності в оцінках реального стану справ. А в цілому... На істотне поліпшення свого матеріального становища чорнобильцям поки що розраховувати не випадає: у держави бажання є, а коштів — немає...

Під час обговорення проекту закону про внесення змін і доповнень до Закону «Про банкрутство» зроблено спробу виробити такий механізм, який реально захищав би насамперед права трудових колективів. Визнано за необхідне закон про банкрутство (у другому читанні) розглядати в пакеті з питанням про управління державним майном.

У зв'язку з відсутністю багатьох депутатів розгляд закону про недобросовісну конкуренцію довелося перенести на наступне засідання. Час, що залишився, було відведено для обговорення «різного».

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.



Конкуренція — стимул прогресу

Ранкове засідання 7 червня

Напевне, перипетії минулих днів і наближення вихідних вплинули на перебіг подій у сесійному залі. Під час традиційної ранкової «розминки» народні обранці зверталися до виборців, щоб ті змусили своїх народних депутатів змінити ставлення до статті майбутньої Конституції щодо Генеральної прокуратури. Пропонувалося внести на розгляд сесії проект закону, який поліпшив би становище жертв політичних репресій. Близько 20 депутатів Донецького регіону підписали звернення до Президента, Голови Верховної Ради і Прем'єр-міністра щодо ситуації на Донецькій залізниці. А Володимир Марченко спробував «вибити» квоту для позапартійних у Тимчасовій робочій групі з підготовки до другого читання проекту Конституції. Однак його пропозиція, поставлена на поіменне голосування, не набрала необхідної кількості голосів.

Опісля доповіді Олександри Кужель щодо проекту закону «Про недобросовісну конкуренцію» головуючий Олександр Ткаченко кілька разів ставив початкові статті законопроекту на голосування, але табло вперто показувало: «Рішення не прийнято». Лише опісля п'ятого голосування камінь, урешті, вдалося зрушити, і депутати прийняли закон, необхідний для встановлення економічних правил гри за ринкових умов, адже конкуренція, тим паче здорова, — стимул прогресу.

Володимир КОРОЛЮК.

Конституція — в проекті, а реформи — в концепції

Науково-практичний семінар «Концепція адміністративної реформи України», який учора провела Комісія з питань правової політики та судово-правової реформи, мав на меті обговорити подальше реформування державного управління. Семінар відкрив голова цієї комісії Володимир Стретович. У роботі взяли участь народні депутати, представники виконавчої та судової влади, науковці. Надійшли на адресу комісії, і зокрема до робочої групи, до якої входить велике коло фахівців з питань права, експертні оцінки щодо запропонованої концепції. До речі, вона розроблена на виконання минулорічного доручення Президії Верховної Ради України, за сприяння програми «Верховенство права». Концепцією намічено розв'язання проблем структурно-функціонального характеру системи центрального державного управління, територіального управління, а також розвитку інституту державної служби тощо. Про це, зокрема, йшлося у доповіді народного депутата України Ігоря Коліушка. В основу концепції покладено відповідні положення проекту Конституції, який нині готується до другого читання.

За прогнозом, 19 червня в парламенті буде сонячно

До ухваленого 4 червня в першому читанні проекту Конституції надійшло 1932 пропозиції та зауваження.

Про це повідомили на черговій прес-конференції члени Тимчасової спеціальної комісії з доопрацювання проекту Конституції. Вже узгоджено 31 правку. Комісія має намір приймати зауваження і пропозиції до 11 червня, адже, як відомо, вже на 19 червня призначено процедуру другого читання.

Відповідаючи на запитання журналістів, члени узгоджувальної комісії утримувалися від докладних коментарів, але не приховували оптимістичного прогнозу: проект Конституції буде прийнято в другому читанні, бо перебіг подій 4 червня засвідчив, що в парламенті сформувалася конструктивна більшість, налаштована на конструктивну працю. Є всі підстави вважати, що ефективність цієї праці позначиться на атмосфері сесійного залу і 19 червня, отже, відпаде потреба в дорогому для народу задоволенні — референдумі.

До речі, виступаючи на засіданні оргкомітету з відзначення п'ятої річниці незалежності, Голова Верховної Ради Олександр Мороз запевнив, що Україна зустріне свято з новою Конституцією.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

У комісіях Верховної Ради України

Комісія з питань оборони і державної безпеки повторно розглянула і схвалила поданий Президентом України проект Закону України про ратифікацію Договору з відкритого неба, підписаного від імені України 24 березня 1992 року у м. Гельсінкі.

Серед розглянутих комісією документів було, зокрема, звернення Президента України Леоніда Кучми до депутатів Верховної Ради з проханням підтримати на сесії цей законопроект.

Необхідність його повторного розгляду зумовлюється не тільки великим військово-політичним значенням цього Договору для майбутнього Європи з точки зору відпрацювання дійового механізму контролю над озброєнням, а й важливістю Договору для реалізації внутрішніх, передусім військових, інтересів України.

Прес-служба Верховної Ради України.

ЩЕ ОДИН КРЕДИТ

Європейський Союз, говориться у надісланому до Укрінформу прес-релізі Євросоюзу, завершив підготовчу роботу по макрофінансовій допомозі Україні у розмірі до 200 мільйонів ЕКЮ. З урядом України було досягнуто згоди щодо тексту кредитної угоди та Меморандуму про порозуміння. Вони будуть офіційно підписані в Брюсселі 19 червня на церемонії у присутності Ів-Тібальда де Сільгва — Комісара Європейської комісії по економічних та монетарних питаннях та Ігоря Мітюкова, спеціального представника уряду України в Європейському Союзі. Після цього документи повинні бути схвалені парламентом України.

З боку Європейського Союзу кредит було схвалено у жовтні 1995 р. Радою Міністрів. Місія, очолювана директором по міжнародній економічній та фінансовій допомозі Джолі Діксоном, відвідала Київ у першій половині травня для того, щоб оцінити економічну та фінансову ситуацію в країні та обговорити з українським урядом умови надання допомоги Європейським Союзом. Ця місія надала можливість узгодити рамки відповідних документів.

Кредит у розмірі до 200 мільйонів ЕКЮ є другим пакетом макрофінансової допомоги, запропонованої Європейським Союзом Україні. Попередні 85 мільйонів ЕКЮ були надані у грудні 1995 року. Кредит пропонується на дуже вигідних умовах і є незв'язаним. Повернення повинне бути зроблене через десять років після надання траншів.

Даний кредит надається двома траншами. Перший з них, у 100 мільйонів ЕКЮ, поділено на два підтранші по 50 мільйонів ЕКЮ. Прогрес у наданні кредиту залежатиме від виконання Україною макрофінансової програми, узгодженої з МВФ, а також від спеціальних структурних умов, які містять Меморандум про порозуміння з Євросоюзом.

Постанова Верховної Ради України

Про хід виконання Кабінетом Міністрів України Постанови Верховної Ради України «Про погашення заборгованості Державного бюджету України і місцевих бюджетів за 1995 рік по заробітній платі, пенсіях, стипендіях, інших грошових виплатах населенню»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Інформацію Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради України по вивченню ситуації, що склалася у зв'язку із заборгованістю по виплаті заробітної плати, пенсій і стипендій, взяти до відома.

2. Визнати незадовільною роботу Кабінету Міністрів України по виконанню Постанови Верховної Ради України «Про погашення заборгованості Державного бюджету України і місцевих бюджетів за 1995 рік по заробітній платі, пенсіях, стипендіях, інших грошових виплатах населенню».

Зобов'язати Кабінет Міністрів України вжити термінових заходів для повного погашення заборгованості по виплаті заробітної плати, пенсій, стипендій та інших грошових виплат населенню і до 16 червня 1996 року доповісти Верховній Раді України.

3. Звернути увагу Президента України на необхідність притягнення до дисциплінарної відповідальності членів Кабінету Міністрів України, на яких було покладено контроль за своєчасне погашення бюджетної заборгованості по грошових виплатах населенню.

4. Установити, що кошти кредиту Експортно-імпортного банку Японії в сумі 150 млн.доларів США, передбачені Законом України «Про Державний бюджет України на 1996 рік» для покриття дефіциту бюджету, можуть бути використані виключно для цілей погашення заборгованості по першочергових платежах, встановлених пунктом 5 цієї Постанови.

Кабінету Міністрів України забезпечити термінове виконання процедур, необхідних для отримання зазначеного кредиту не пізніше 1 червня 1996 року.

5. Установити, що до повного погашення бюджетної заборгованості по грошових виплатах населенню поточні доходи Державного бюджету України розподіляються у такому порядку:

у першу чергу — для погашення заборгованості 1995 року та січня — травня 1996 року по грошових виплатах населенню, а також сплати поточних зобов'язань по внутрішніх та зовнішніх боргах уряду України;

у другу чергу — для здійснення поточних грошових виплат населенню;

у третю чергу — для здійснення асигнувань на інші цілі, передбачені Законом України «Про Державний бюджет України на 1996 рік».

6. Надати право Кабінету Міністрів України до повного погашення заборгованості, але не пізніше 1 вересня 1996 року, визначати у межах сум, що підлягають сплаті по пенсіях, стипендіях і заробітній платі, обов'язкову до виплати щомісячну суму, а також призупиняти виплату персональних надбавок і премій.

7. Звернути увагу Прем'єр-міністра України Марчука Є.К. на необхідність невідкладної розробки проекту Закону України про антикризове регулювання в економіці згідно з дорученням, передбаченим у Постанові Верховної Ради України «Про введення в дію Закону України «Про Державний бюджет України на 1996 рік».

8. Національному банку України, Міністерству фінансів України розробити механізм контролю за проходженням коштів по рахунках бюджетних організацій і установ.

9. Залучити для термінового погашення бюджетної заборгованості по соціальних виплатах кошти бюджетних цільових та позабюджетних фондів, зарахованих до складу Державного бюджету України та місцевих бюджетів, з наступним відшкодуванням витрат цих фондів після погашення зазначеної заборгованості.

10. З метою скорочення дефіциту Пенсійного фонду України та для розширення бази нарахування пенсійних внесків:

установити, що в 1996 році регулювання фондів споживання здійснюється лише на підприємствах-монополістах за переліком, який визначається Кабінетом Міністрів України;

заборонити виплату заробітної плати під виглядом виплати дивідендів. Установити, що для господарських товариств усіх організаційно-правових форм виплата дивідендів здійснюється одноразово за результатами звітного року за рахунок прибутку товариства, що залишається в його розпорядженні після сплати податків;

установити, що кошти підприємств, які направляються за договорами добровільного страхування майна, життя або інших ризиків громадян, що передбачають виплату грошових сум, не пов'язаних з виникненням страхового випадку, включаються до складу фонду оплати праці таких підприємств, на який нараховуються відрахування на соціальні заходи;

установити, що виплата основної та додаткової заробітної плати, а також інші виплати з фонду оплати праці здійснюються разом з відрахуваннями на соціальні заходи. Національному банку України разом з Кабінетом Міністрів України у тижневий термін встановити порядок використання одного платіжного документа для нарахування заробітної плати та відрахувань на соціальні заходи;

заборонити будь-яке значне скорочення бюджетних витрат, направлених на фінансування найгостріших соціальних потреб: охорона здоров'я, освіта тощо.

11. Кабінету Міністрів України:

щотижня інформувати Верховну Раду України про хід погашення заборгованості по грошових виплатах населенню та про напрями використання бюджетних коштів;

у двотижневий термін подати пропозиції щодо зміни порядку нарахування податку на прибуток підприємств та амортизації з метою збільшення їх обігових коштів;

у двотижневий термін подати пропозиції щодо скорочення витрат у бюджетній сфері та збільшення доходної частини бюджету.

Голова Верховної Ради України
О.МОРОЗ.

м.Київ,
24 травня 1996 року.

Президентові України Л.Д. КУЧМІ

Депутатське звернення

Шановний Леоніде Даниловичу!

Згідно зі статтями 19, 22, 29, 35 Конституційного договору між Верховною Радою і Президентом України вся повнота виконавчої влади в нашій державі належить Президентові, статті 23 і 25 цього договору надали Президентові України значні повноваження законодавчої влади, а стаття 42 через процедуру призначення суддів забезпечила вирішальний вплив Президента України на судову владу.

Вам відома величезна соціальна напруженість в Україні, що виникла через багатомісячні затримки виплат заробітної плати, стипендій, пенсій, субсидій на житловокомунальні послуги, допомог сім'ям з дітьми, самотнім і непрацюючим матерям, допомог на дітей. Тільки в одному районі мого виборчого округу на початок червня загальна заборгованість із заробітної плати бюджетникам, пенсій та допомог деяким категоріям населення ще з жовтня 1995 року становить більш як 400 мільярдів карбованців. Надходжень коштів до бюджету району не вистачить, щоб за цією соціальною заборгованістю розрахуватися з населенням до кінця поточного року. Передбачені субвенції до районного бюджету в повному обсязі не надходять.

Таку важку ситуацію із соціальними виплатами населенню допустили передусім одноосібно сформований Вами уряд і відповідальні лише перед Президентом України міністри, а громадяни зі скаргами йдуть до депутатів і безпорадних за цих умов керівників місцевих органів влади. Треба відверто визнати, що таку високу соціальну ціну платить суспільство за злополучний Конституційний договір, прийнятий під Вашим безпосереднім тиском.

Переконаний, за таких напружених умов наші виборці справедливо висунули вимоги, щоб труднощі розподілялися рівномірно між усіма верствами населення. Якщо бюджетники нижчого рівня, соціально незахищені верстви наших громадян не можуть вчасно отримати скромні зарплати, мізерні пенсії та допомоги, то такий тягар злигоднів мають нести і працівники центральних органів державного управління, в тому числі Адміністрація Президента, Верховна Рада та Кабінет міністрів. Оскільки січневу ц.р. постанову Верховної Ради про мораторій на підвищення заробітної плати в органах державного управління до ліквідації заборгованості щодо зарплат бюджетникам Ви не підтримали, то нині ініціатива про виплату зарплати в органах управління всіх рівнів лише після повної ліквідації заборгованості щодо зарплати працівникам бюджетної сфери з пенсій, стипендій та інших соціальних виплат має належати Президентові України.

Безумовно, такий Указ Президента з розумінням зустрінуть у суспільстві, і законодавчий орган його підтримає.

Буду вдячний за відповідь на це моє депутатське звернення.

З повагою,
Ростислав ЧАПЮК,
народний депутат України.

Іван ЧИЖ: Відставка Євгена Марчука і спроба спровадити у відставку Олександра Мороза — ланки одного ланцюга

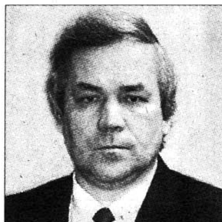
ОСТАННІ події, що мали місце у стінах Кабінету міністрів і Верховної Ради України, знайшли серйозний розголос у нашому суспільстві. Їх коментує голова Соціалістичної фракції ВР Іван ЧИЖ:

— Прем'єр-міністр у нашій правовій заданості — не більш як маріонетка, що не має реальної влади. Мене дивувала довга мовчанка Марчука. Адже його затвердили, як затверджують кожного високого урядовця або чиновника президентської адміністрації, але не як главу Кабінету міністрів. Він не мав достатньої легітимності, не пройшовши затвердження у парламенті і не маючи захисту з боку Верховної Ради. Тому він був абсолютно «відкритий» для кроку, що було проти нього зроблено.

Я не захищаю конкретно Євгена Марчука. Хоча він був незгіршим прем'єром, прорахунки в економічній політиці, справді, величезні. Однак коли я читав заяву прес-служби Президента, мене не полишала думка: але ж у нас безпосереднє керівництво урядом здійснює Президент (згідно з його ж указом, прийнятим іще влітку 1994 року), і все, про що сказано, — це ж, фактично, тотальна критика Президента і його курсу? Дивно, що люди, які готували заяву, цього не врахували.

До речі, теза про безпосереднє підпорядкування уряду главі держави весь час виникала під час підготовки проекту Конституції. А ми пропонували Президентові: якщо ви де-факто є главою виконавчої влади і керуєте Кабміном, а прем'єр — то не більш ніж реалізатор ваших ідей, то очолюйте уряд особисто, як, приміром, у США. Але тепер зрозуміло, навіщо потрібна додаткова «сходинка» в особі прем'єра: щоб у належний момент можна було когось, наче баласт, викинути за борт. І в конституційному проекті, запропонованому депутатською погоджувальною комісією, закладено положення, за якого є небезпека для всіх наступних прем'єрів мати таку саму «ахіллесову п'яту»: вони так само не матимуть парламентського захисту (не пройшовши процедури затвердження в Народній Раді) і потрапляють у цілковиту залежність від настрою «патрона», що їх призначив.

Колись, коментуючи «100 днів Прем'єра Марчука», я сказав: «Не можу скласти про нього уявлення як про політичну постать, бо він ніяк не заявив про себе у цій ролі». Таке уявлення у мене не склалося й до сьогодні. Я не кажу тут про якісь його слабкі політичні риси — ні, це людина, що пройшла серйозну школу, і на посадах, які він обіймав, справ-



ляв враження визначної особистості. Та він щосили намагався ні з ким не конфліктувати, а в політиці треба раз у раз заявляти власну позицію, отже, доводиться з кимось не погоджуватись. А він цього уникав. І, можливо, саме через це як тільки з'явилася публікація в «Зеркале недели», в Прем'єрміністрові одразу побачили «ворога». До речі, така деталь: у всьому світі відставка прем'єра автоматично тягне за собою відставку всього Кабінету. А в нас нічого такого не сталося. Це ще раз свідчить: мало місце превентивне усунення небажаного суперника. І решті наука, свого роду «поставлення на місця» у світлі проведення референдуму...

Я не схильний переоцінювати його появу в залі парламенту. Тут уже сидить чимало «ексів». Взяти хоча б попереднього прем'єр-міністра Масола. Свого часу ми підтримували його висунення на посаду керівника уряду: і людина він порядна, і професіонал сильний. А він облишив «владний Олімп» на перший порух, слова не мовив... Розумієте, після цього мимоволі починаєш переоцінювати усіх цих «видатних державних мужів»...

Зачекаймо, подивімося. Марчук здається серйозним політиком з добрим потенціалом, він зовсім не зайвий у залі парламенту. Я далекий від думки, що він почне блоки збирати або щось у цьому роді. І цілком переконаний: до нас, до «лівої» фракції, ані він, ані хто інший з «екс-діячів» не прийде.

Відставка Президентом України Євгена Марчука з посади прем'єр-міністра свідчить, що Леонідові Кучмі не потрібні серйозні лідери ані у виконавчій, ані в законодавчій гілках влади.

Справді, робота Кабінету міністрів незадовільна, однак роботу цю організував Президент України. Як керівник уряду Євген Марчук не міг не бачити хибність здійснюваного в Україні курсу.

Відставка Євгена Марчука та ініціювання збирання підписів за відставку з посади глави парламенту Олександра Мороза — ланки одного ланцюга необмежених претензій на необмежену владу. Парламент зупинить свою діяльність в разі зняття з посади Олександра Мороза, бо об'єктивно лівий блок не допустить обрання на посаду глави парламенту іншої кандидатури. За такої ситуації ймовірний колапс роботи Верховної Ради, що дасть Президентові підстави заявити про нездатність парламенту працювати та про доцільність одноосібного керування державою. Коли я кажу, що зміна прем'єра і спроба змістити Олександра Мороза, котра, на щастя, не вдалася, — ланки одного ланцюга, то маю на те підстави.

Олександр Олександрович — провідний політик України. У нього — серйозна політична перспектива. Це просто до сказу доводить тих, хто вважає, що він раз і назавжди зійшов на Олімп. Пригадайте, скільки бруду вилито на Голову Верховної Ради — не пристає до нього той бруд. Людина він чесна, порядна, має і вміє обстоювати свої переконання й засади. А вони грунтуються на розумінні свого народу, його бід і сподівань.

Останні події у Верховній Раді ще раз продемонстрували авторитет Олександра Мороза, повагу до нього більшості депутатів. Час би вгамуватися. Державника більшого, аніж Мороз, який так, як він, уболівав би за Україну, який не продався і якого не купили, — ще пошукати.

А повертаючись до «питання» Євгена Марчука, скажу так: його політична доля залежить багато в чому від нього самого. Аби «не промовчати» її...

У номер

● *Полтава*

У пам'яті земляків

Тут відбулися традиційні IY Петлюрівські читання, присвячені 70-м роковинам від дня смерті видатного державного діяча України. Письменник Петро Ротач, науковець Віктор Ревегук, краєзнавець Раїса Циган та інші висвітлили невідомі сторінки життя, творчої та громадської діяльності славного земляка. Молодого науковця полтавця Тараса Пустовіта удостоєно премії імені Симона Петлюри.

● *Донецьк*

60 років... самотності

Свій 60-річний ювілей урочисто відзначила обласна газета «Донеччина». Вітання від колег, читачів, квіти, подарунки... Все як годиться на свято, коли б не одна обставина: тираж газети, яка залишається єдиною обласною україномовною у 5-мільйонній області, де половина мешканців — етнічні українці, ледь перевищує 5 тисяч примірників. І хоча засновники — акціонерне товариство «Норд», а віднедавна й обласна держадміністрація — всіляко підтримують видання, становище української газети досить промовисто свідчить про місце державної мови в Донбасі.

● *Миколаїв*

Рівняння на Аркаса

Миколаївська облдержадміністрація заснувала щорічну премію імені Миколи Аркаса — відомого українського композитора й історика. Премією відзначатимуть ентузіастів культурно-просвітницької роботи і членів творчих спілок за значний внесок у розвиток професійного та самодіяльного мистецтва, української національної культури.

● *Рівне*

Вивчаймо себе, слов'яни!

Відбулася презентація Рівненського інституту слов'янознавства Київського слов'янського університету.

Цей інститут — навчально-науковий заклад нового типу, орієнтований на світові стандарти освіти.

У складі РІС діють факультети слов'янознавства, міжнародних відносин, міжнародних економічних відносин і бізнесу, психології та мистецтвознавства слов'янських країн. Тут можна здобути спеціальності викладача іноземної мови, історика-дослідника, прес-аташе у дипломатичних службах, референта-експерта-консультанта з міжнародних відносин, організатора-економіста-митника, експерта-референта музейних цінностей та багато інших, потрібних на сучасному етапі.

● *Кіровоград*

Музей до п'ятиріччя незалежності

Історико-краєзнавчий музей до п'ятої річниці незалежності України мають відкрити у Долинській у приміщенні міського кінотеатру. Його центральна експозиція розповідатиме про життя перших поселенців степового міста, історію освоєння і розбудови рідного краю. Один з розділів відведено Миколі Давидову, відомому громадському діячеві й господарнику, засновникові широко відомого оазису у степу— дендропарку «Веселі Боковеньки». Інші буде присвячено творчій діяльності митців, чиє життя пов'язане з містом.

Свято тижня

Людмила МЕНЖУЛІНА, «Голос України»

Очей не відведеш!

ТАКОЮ яскравою, привабливою була... експозиція «Легтексіндустрія-96» у Національному виставковому центрі столиці. З неї, по суті, й почалося свято працівників легкої промисловості. Формально воно «приписане» іншій даті — 9 червня, та кожний знає, що свято — це передусім настрій. А він був чудовий у представників майже двохсот малих і великих підприємств, які змогли на виставці-ярмарку довести покупцям, що не втрачені ні майстерність, ні слава вітчизняних текстильників, взуттьовиків, швачок, майстрів художньої кераміки, скла й порцеляни.

У галузі трудяться більш як 400 тисяч працівників, здебільшого — жінки. І коли про нашу легку промисловість заговорили як про щось другорядне, другоґорядне, таке, що взагалі поникло на тлі імпортного ширвжитку, було в цьому щось протиприродне. І, чесне слово, немов домашніх пирогів, душа запросила свого, «доморощеного» — зручного й гарного взуття, тканин і посуду із звичним орнаментом, одягу оригінального, а не барахольного покрою та дизайну...

Усе це, з'ясовується, у нас є, нікуди не зникало. Тільки ось зверніть увагу: луганську фірму «Лутрі» (трикотаж) нагороджено «Бронзовою Нікою» Європейського клубу торгівлі, харківську «Державінську мануфактуру» — «Діамантовою зіркою» Національного інституту маркетингу в Гвадалахарі, чернігівський «Чексіл» став ліцензіатом Міжнародного сертифікату шерсті, івано-франківську хутряну фірму «Тисмениця» удостоєно найвищих міжнародних призів Іспанії, Америки, Мексики...

А вдома? З величезним трудом розвертають легковики колесо фортуни у свій бік. Влаштовують виставки та оптовий продаж, відкривають фірмові магазини, вивчають попит, підбирають партнерів для роботи, і не за тридев'ять земель, а тих, хто ближче й надійніший, — у Молдавії, Росії, країнах Балтії, у Закавказзі. Намагаються зацікавити цілком конкурентоспроможним товаром торгівлю.

На честь нинішнього свята керівники кращих підприємств галузі, майстри, робітники удостоєні звання «Заслужений працівник промисловості». І ця, загалом негучна, подомашньому звична відзнака стала для всіх дорожче за більшість закордонних нагород. Отож, беручи до рук тернопільську, коростенську, полонську порцеляну, рівненський льон, дніпропетровський, житомирський, броварський трикотаж, київську шкіргалантерею, туфлі або чоботки з Ромен і Миколаєва, кросівки фірми «Кіспо» і багато чого іншого вітчизняної марки, пам'ятайте про це.

І ще про одну дрібницю: не все те золото, що блищить.

Претензія тижня

Олександр НІЛАТ, «Голос України»

«Залишаємо за собою право...»

6 червня сесія ВР Криму прийняла як законодавчу ініціативу до Верховної Ради України свої пропозиції щодо проекту Конституції України. У прийнятій постанові сказано, що «в разі, якщо дані положення не буде затверджено Верховною Радою України, Верховна Рада Криму залишить за собою право проведення загальнокримського референдуму з принципових положень Конституції України і Конституції Автономної Республіки Крим».

Верховна Рада Криму пропонує до тексту української Конституції внести положення про дві державні мови — російську та українську, замінити поняття «український народ» на «народ України». Своєрідно виклали парламентарії статтю 137 проекту Конституції України: «Обсяг повноважень Автономної Республіки Крим, встановлений Конституцією України і Конституцією Автономної Республіки Крим, не може бути змінено без згоди на те Верховної Ради України та Верховної Ради АРК». Сесія пропонує статтю 139 про дію представництва Президента України в АРК замінити на: «Автономна Республіка Крим має постійне представництво у столиці України, статус якого визначається законом Автономної Республіки Крим».

Навчання тижня

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

«Щит» вигострив меч і зміцнив мир

Мабуть, не один генерал із присутніх минулого тижня на Львівському полігоні ПрикВО витер крадькома скупу чоловічу сльозу, зворушений бойовим вишколом та узгодженими діями миротворців.

Близько 1300 військовиків з України, США, Росії, Польщі, Болгарії, Молдови, Чехії, Словаччини на миротворчих військових навчаннях «Щит миру-96» змогли і свої дії під час операцій в умовах збройного конфлікту відпрацювати, і на інших подивитися. Цьому великою мірою сприяли 145 одиниць бойової техніки, надані українською стороною. Вона ж спланувала «Щит миру-96». Ну а західні соратники по зброї забезпечили належну фінансову підтримку.

Армійські ігрища, що відбулися відповідно до принципів програми «Партнерство заради миру», згідно з напрацьованим графіком військових контактів України та США, проводилися на нашій території вдруге.

Уже наступного після урочистого відкриття дня миротворчим підрозділам довелося переправляти «біженців» через водну перешкоду й одночасно протистояти групі «терористів». Ну а активізація «бойових» операцій припала на два останніх учбових дні. Отож, коли військові тренінги вступили в завершальну стадію — отут, власне, все й почалося...



Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Ювілей» тижня

Володимир КОРОЛЮК, «Голос України»

ХМАРНО? З ПРОЯСНЕННЯМИ? ШТОРМ?..

РІВНО рік тому в урочистій обстановці глава держави і голова парламенту в Маріїнському палаці під оплески присутніх поставили свої підписи під Конституційним договором. Рік минув — і в середу Верховна Рада доручила профільним комісіям дати відповідне тлумачення цьому документові і терміново його дії.

Однак, як відомо, суперечки довкола Конституційного договору розпочалися задовго до сьогоднішнього дня. Президентська команда і її прихильники у Верховній Раді вважають, що він діє доти, доки не буде прийнята Конституція, як на це вказують деякі положення угоди. Інша частина народних обранців, у тому числі ліві, переконана: оскільки термін прийняття Конституції вказано конкретний — рік з дня підписання угоди, то й діє він лише протягом цього часу. Окрім того, існує ще й постанова законодавчого органу про введення в дію Закону «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні», яка обмежує термін його дії одним роком.

Пригадується, як один з апологетів цієї угоди в курилці через місяць радісно повідомив: «Нарешті прочитав закон про владу. Ми там такого накрутили, такого накрутили...» (Нині з таким же запалом він пропагує проект Конституції, хоча він постійно доопрацьовується і видозмінюється... Що поробиш: служба вимагає жертв. І як тут не пригадати знамените грибоєдовське: «Служить бы рад, прислуживаться тошно»).

Однак, якщо звернутися до тексту Конституційного договору, то легко зауважити всі суперечності, закладені в нормативний акт. Візьмімо хоча б недавню відставку Євгена Марчука. Народний депутат Юрій Оробець звернув увагу на те, що в Законі «Про владу і місцеве самоврядування в Україні» є положення про те, що Президент призначає Прем'єр-міністра, але ніде не сказано, що він має право відправити прем'єра у відставку. З другого боку, Верховна Рада може висловити недовіру Кабінетові міністрів, але не раніше, аніж через рік після затвердження програми діяльності уряду, тобто лише в листопаді поточного року. І взагалі, парадоксальне посилання в указі на перехід на постійну депутатську роботу, оскільки Євген Марчук подібної заяви не подавав, а сумісників у Кабінеті міністрів хоч греблю гати. (До речі, Президент обіцяв розібратися з депутатами-міністрами, але.... Кому врешті потрібний суперечливий Конституційний договір?)

Словом, є всі підстави для синоптиків, чи то пак політологів, спробувати спрогнозувати розвиток подій на політичному горизонті наступного тижня. Тим більше, що атака на Голову Верховної Ради, організована командою Леоніда Кучми, успішно провалилася. Відтак, напевне, варто очікувати, що ліві, зокрема представники фракції Компартії України, горять бажанням розплати і за свій переляк, і за тих керівників місцевих органів виконавчої влади, яких Президент відповідно до угоди відсторонив від виконання ними службових обов'язків.

Однак стверджувати, що якійсь стороні (навіть не гілкам влади!) вдасться добитися перемоги в цьому протистоянні, напевне, все-таки не варто. Жодна з них не має шансів без «союзників» з того чи того табору набрати необхідну кількість голосів. Що, до речі, яскраво засвідчило голосування про включення в порядок денний на червень питання про відставку Голови Верховної Ради Олександра Мороза.

Словом, лишається тільки після кожного із слів, винесених у заголовок, поставити знак питання.

Маршрут тижня

Микола ГОРВАТ, «Голос України»

Поїзд особливого призначення

Ідею цього міжнародного маршруту виношували майже три роки. Нарешті здійснилося: 2 червня потяг «Констанца—Бухарест—Чоп—Кошице—Краків» перетнув румунсько-український кордон. До речі, 56 років тому такий маршрут діяв. Як і багато інших. Нині Укрзалізниця вирішила відновити їх.

Введення нового рейсу — перше використання Румунією української території. Його запровадження дозволило відкрити реальний транспортний коридор між північчю та півднем, Чорним та Балтійським морями. Потяг скорочує відстань для бажаючих потрапити, скажімо, до Греції чи Туреччини, майже на 500 кілометрів. Тривалість поїздки від Констанци до Кракова — 33 години. Шість годин потяг рухається українською територією.

— Але відстань від Дякова до Чопа, — зазначив на урочистому відкритті маршруту посол України в Румунії Олександр Чалій, — лише 115 кілометрів. Якщо поїзд долатиме їх аж за 6 годин, жоден бізнесмен користуватися ним не буде.

Слушне зауваження. Потяг має 5—6 вагонів. Чотири з них румунські, два — словацькі. На жаль, Укрзалізниця сьогодні ще не має вагонів європейського стандарту і не може скласти конкуренцію партнерам. Спальні вагони обслуговуватимуть румунські, нижчого класу — словацькі, загальні — наші провідники. Вартість проїзду від Чопа до Констанци у спальному вагоні— 59, другим класом — 34 долари. Відповідно 12 і 8 від Чопа до Кракова. Плюс 12 доларів за постільну білизну. Україні загалом виділено 54 місця — 32 загальні та 22 спальні. Квитки на новий потяг можна придбати в Чопі.

— Сподіваємося, що після першої ластівки з'являться й інші, — зазначив начальник Ужгородського відділка Львівської залізниці Андрій Федченко. — Готовий до відкриття маршрут «Тересва—Рахів», що пролягатиме через територію Румунії. Пропрацьовано деталі рейсу «Солотвино—Холмеу», а зі словацькими колегами плануємо пустити потяг «Ужгород—Требіщов». Є перспективні варіанти щодо вантажних перевезень.

Введення нових міжнародних маршрутів вигідне не лише з економічного боку. Воно зближує наші народи, сприяє інтеграції колишніх держав соцтабору до європейських спільнот.

Закарпатська область.

Пам'ятник тижня

Володар дум селянських

Багатогранні життя і творчість Василя Стефаника, 125-річчя з дня народження якого відзначає в цьому році світова громадськість. Однак мало кому відомо, що класик займався громадською діяльністю як депутат австрійського парламенту, а на його творчість впливали західноєвропейські експресіоністи та імпресіоністи.



Науковцями Прикарпатського університету імені В.Стефаника створено Стефаниківський центр. Прикарпатські науковці започаткували стефаниківські читання. Новизна підходу в дослідженні творчості відомого митця полягає у трактуванні письменника, передусім, як талановитого художника-експресіоніста, що вивів українську новелу на європейський рівень. А ще на честь ювілею прикарпатські дослідники підготували до друку монографію «Василь Стефаник — художник слова».

На фото Володимира МИГОВИЧА (Укрінформ): пам'ятник Василю Стефанику, встановлений на території Прикарпатського університету з нагоди 125-річчя письменника.

Практикум тижня

Кость АНТОНІВ

Незалежність і патерналізм

Рада Європи для своїх новоприйнятих членів влаштовує низку ознайомлювально-методичних семінарів. Один з таких практикумів відбувся в Києві: «Роль неурядових організацій у суспільстві перехідного періоду».

При Раді Європи асоціації неурядових організацій (котрі у нас більш звично іменуються громадськими) мають консультативний статус. Їх іще називають там «третім сектором» у тріаді «принц — купець — громадянин» і вважають за каталізатор державницьких дій та за «сторожового пса» інтересів посполитства супроти тиску комерційних структур.

В Україні нині зареєстровано близько 5 тисяч громадських організацій. Угорщина має уп'ятеро менше населення, а неурядових організацій — удев'ятеро більше, ніж у нас.

З особливою цікавістю аудиторія вислухала повідомлення про те, як західні НУО здобувають гроші на свою діяльність, коли весь прибуток іде на здійснення статутних цілей організації (з наданням такій комерції податкових пільг); благодійне збирання коштів; урядові або місцеві дотації; неоподатковувана спадщина, заповідана на потреби НУО.

У виступі-відповіді український експерт з Харкова Євген Захаров зазначив, що за сьогоднішніх умов ця схема неприступна для наших НУО. У нас досі не ухвалено Закон про благодійну діяльність, і тому уся комерція стрижеться під один гребінець. Лишається лише сподіватися на підтримку закордонних благодійних фондів та — що вельми проблематично — на виділення якихось бюджетних коштів.

Після завершення роботи пан Захаров, відомий правозахисник і керівник НУО чи не з найдовшим в Україні стажем, прокоментував результати триденного семінару:

— Українське громадянське суспільство тільки-тільки народжується. Про те, щоби наші НУО були повноправними партнерами держави у діалозі, як це є на Заході, — немає поки що мови. Це проблема іще й соціопсихологічна. У виступах моїх українських колег патерналізм проглядав аж на рівні позасвідомості. Про проблему малоосвіченість та провінційність цих виступів годі й говорити. Проте значення для нас семінару переоцінити важко.

Пропозиція тижня

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

В одному човні

В Міністерстві у справах національностей та міграції відбулося засідання Ради представників всеукраїнських громадських об'єднань національних меншин. Обговорювали зміни і доповнення до Закону України «Про національні меншини в Україні» та проект Державної програми розвитку культур національних меншин України на період до 2000 року.

Чого, на жаль, бракувало зібранню, то це злагоди. Голосуванню передувала бурхлива суперечка. Чи можна сьогодні обговорювати запропоновані документи, якщо не всі національні громади мали змогу заздалегідь з ними ознайомитися? Однак перший заступник міністра у справах національностей та міграції Володимир Трощинський наголосив на тому, що зволікання ставить під загрозу розвиток програми та її фінансування.

Представники об'єднань висловили ряд конкретних пропозицій і зауважень й передали їх у міністерство для опрацювання проекту закону і програми, яка передбачає не окремі напрями сприяння кожній меншині у етнокультурному розвитку, а спільні дії. Серед них — чітке визначення понять «національні меншини» і «корінні народи», введення пільг з оподаткування діяльності національних меншин та орендної плати. Федерація польських товариств України запропонувала внести до статті 9 закону право національних об'єднань висувати своїх кандидатів у народні депутати на рівні політичних партій.

Соло тижня

Василь БАБУХ, «Голос України»

Його вітала королева

Соліст Чернівецької обласної філармонії, віднедавна провідний співак варшавської Польської Національної опери Андрій Шкурган здобув блискучу перемогу на престижному міжнародному конкурсі вокалістів імені Лауритца Мельхіора, що відбувся у Копенгагені. Але спочатку український виконавець мав пройти чотири відбіркові тури.

Журі, очолюване видатною співачкою Брігіт Нільсон, одностайно віддало Андрієві пальму першості. На церемонії нагородження володаря гран-прі привітала Королева Данії Маргрета.

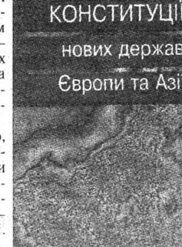
Це вже сьома перемога Андрія Шкургана в головних вокальних конкурсах світу. Нещодавно в Чернівцях відбувся його великий сольний концерт.

Чернівці.

Презентація тижня

Наталія ОРАЧ, журналіст

Книга без закінчення



У четвер в Інституті соціології було представлено журналістам унікальну книгу — «Конституції нових держав Європи та Азії», яка щойно вийшла у видавництві «Право».

Раніше, як відомо, нічого подібного не видавалося, щоб ми були твердо переконані: сталінська чи брежнєвська конституція — найкраща у світі. Спробуй, порівняй...

— Ми розпочали серію таких видань, — сказав міністр юстиції України Сергій Головатий, — щоб якомога більше людей могли ознайомитися із законами інших країн. Це особливо важливо сьогодні, у час переходу України до демократії.

Видана книга чудово. Отже, дорогувата і багатьом бібліотекам недоступна? Упорядник С. Головатий повідомив, що бібліотекам спеціальних вузів та установ книгу буде передано безоплатно.

Книга, зрозуміло, не має останніх сторінок. Хоча б тому, що у ній немає Конституції нашої держави. Сподіваємося, в наступному виданні вона буде.

Конфуз тижня

Людмила ШУБІНА, журналіст

«Двічі» капітан став нарешті майором

У місті Яворові, що на Львівщині, відзначили міліціонерів, які затримали маніяка-вбивцю. Капітанові міліції Володимиру Кенцалу також присвоїли позачергове звання. Офіцер навіть оком не моргнув, клацнув підборами і прочеканив: «Служу народу України». Хоча присутні в залі буквально оторопіли: капітанові В. Кенцалу вручили капітанські погони.

Правда, невдовзі помилку виправили. «Двічі» капітан, як жартома назвали офіцери міліції В. Кенцала, нарешті став майором.

Що ж, краще пізно, ніж ніколи...

Фестиваль тижня

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

ПРИВИД РИНКУ В ГАЛЕРЕЇ ГАЛЕРЕЙ

Міжнародному арт-фестивалю «Український класичний авангард і сучасне мистецтво» було відведено перші дні літа — з 1 до 4 червня. Великий мистецький мурашник заполонив увесь виставковий простір «Українського дому». Тут ємко та стрекато показали себе понад 30 вітчизняних галерей та об'єднань, а також росіяни і датчани.

Народжено фестиваль Асоціацією артгалерей України, ввібравши попередній досвід двох київських ярмарків, що відбулися у 1994—1995 роках.

Екстравагантна тусовка представляла та водночас споживала цільові проекти — «Український класичний авангард», «Товарний фетишизм», «Ненаративний живопис», «Параджанов та його оточення», «Нові надходження». А критики мали можливість подебатувати та обмінятись «шпильками» на конференції «Арт-ринок-96» та сучасне мистецтво».

На фестивалі було напрочуд багато друкованої продукції. А основний каталог підготували спільно з муніципалітетом міста Оденсе (Данія).

На форумі спробували також визначити кращих художників року, скоординувати зусилля творчих угруповань для демонстрації робіт українських митців, зробили внесок у формування цивілізованого арт-ринку.

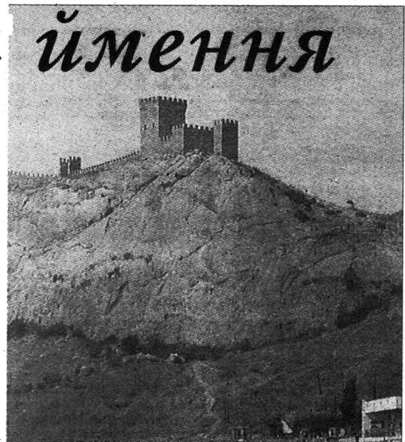
Організатори ж висловили побажання повторювати таку акцію на новому витку щороку.

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

Галера на ймення Судак

Два тижні тому, їдучи до Судака, я похвалився цим приятелеві, котрий бував там раніше. Приятель вислухав ревниво-холодно, немов я у нього відбив принцесу. «Ти побуваєш у Генуезькій фортеці», — зітхнув він і замкнувся в собі. Я лиш потім усе збагнув. Судак вартий ревності. Він належить до місць, єдиних у світі, тому кожен, хто його побачить, приречений бути назавжди пораненим у серце. Судак настільки незбагненний, що при першому знайомстві доводить до відчаю й розпачу. Саме тому я не пішов до знаменитої Генуезької фортеці, що височить над морем і містом. Стоячи під мурами фортеці, я думав: тебе брали венеційці, генуезці, турки, ординці, тебе щороку беруть 200-тисячні армії туристів — тож хай я буду єдиним, хто не переступить твого порога, чудо моє, недоступне мені. Я не увійду до тебе — може, за це ти полюбиш мене і запам'ятаєш...

Цю поїздку організував для групи київських журналістів мер Судака Леонід Шремф напередодні відкриття курортного сезону. Мер влаштував не рекламний пікнічок, а справжній семінар з проблем малого міста. Саме як місто курортне, Судак нагадує чудову прогулянкову галеру в зелених водах бухти, на тлі прибережних гір. На цій галері комфортно туристам, а веслярі-галерники тим часом обливаються солоним потом...



Що, почім, для кого, де

Перепрошую за ліричний відступ, зараз серйозний читач отримає свою інформацію. Насамперед: усі 16 здравниць Судака з їх шістьма тисячами місць аж до середини вересня вже зайняті, туди потрапите лиш у разі щасливого випадку. Але є ще резерв — нововявлені приватні пансіонати й просто люди, раді прийняти вас у себе вдома. Минули часи, коли відпочиваючих поселяли в сарайчиках, місцеві швидше самі перейдуть на літо в сарайчик, аби вам було добре. А приватні пансіонати і взагалі іноді зручніші й затишніші казенних. Отже, приїжджаєте до Сімферополя, а звідти (сто кілометрів) автобусом (щогодини) чи на таксі — до Судака. Там, прямо на автостанції, вас чекають, з вами домовляються і вас везуть «на місце». Тепер — про ціни. Судак орієнтується на гостей середнього достатку. Але якщо в пансіонатах місце коштує 20—21 долар щодоби (разом з триразовим харчуванням), то на автовокзалі можна домовитись і вчетверо дешевше. Таким чином, Судак приймає ще тисяч 15—17 відпочиваючих. До послуг — добра сотня точок громадського харчування, в тім числі чотири ресторани й елітний бар «Фортеція». Кухня — українська, російська, татарська, вірменська. Ціни — теж від елітарних до популярних. Лікувальна база здравниць: завдяки унікальному кліматові тут лікують різні астми, але не тільки. Примітом, колишній єдиний в Союзі санаторій для реабілітації військових льотчиків та космонавтів зберіг свої медичні кадри і лікують-консультують тут нині всіх бажаючих. Втім, лікуватися зручніше в міжсезоння — не так тісно, а зима — середземноморська. Та й ще — унікальні гори, бухти й пляжі Судака та Нового Світу самі собою являють щось таке, заради чого сюди варто їхати і за що не треба платити окремо. Але якщо маєте надлишок грошей і не мислите відпочинку без супутньої розкоші — то є тут і екскурсії по всьому Південному берегу, і корти європейського рівня, і дискотека, і казино, і циганський хор, словом, цілодобовий лас-вегас. Міліція пильно дбає про спокій: на набережній важко розминутися з патрулем, а в резерві в разі потреби — ціла бригада морської піхоти, щойно передана Національній гвардії. Та й «башмаки», що контролюють побережжя, теж зацікавлені у стабільності — торішні розборки татар з рекетирами показали: від спокою гостей тут залежить благополуччя всіх. Тому пройтися нічним Судаком — незвичне для киянина задоволення...

Вид з капітанського містка

Леонід Шремф запросив нас не просто заради реклами, клопоти капітана галери куди ширші. Саме в ті дні він побував у Ялті на зустрічі керівників оздоровчої сфери Криму з Євгеном Марчуком. Розповідав потім: як же так, в Україні стільки курортів, не лише в Криму, а тим часом нема навіть поганенького комітету курортних справ! Наші курорти — низка різновідомчих закладів, не пов'язаних жодною логікою чи координацією. Ми безгоспні, нічиї, нема системи курортної інфраструктури. Адже будь-яка галузь планується — аж до продажу сувенірів. У нас же, крім гальки й сушених крабів, сувеніра не знайдеш! Марчук погодився: потрібна структура, яка допомогла б створити цивілізовану курортну індустрію, він навіть попросив уряд Криму підготувати протягом місяця пропозиції для державної програми «Українські курорти». Правда, через два дні Марчук уже не був прем'єром. Шремф: «Якщо держава всерйоз зацікавиться, у нас є такий матеріал, що центру й не снився, — як створити цю індустрію. У них же є те, чого не можемо ми. Це треба ув'язати — може вийти хороший механізм». Поки що механізму нема ніякого. Ось приклад: будинок відпочинку «Судак» за сезон приймає у себе 2000 відпочиваючих з Запорізької та Південноукраїнської АЕС. Господарі й гості не проти б акціонуватися, атомники вкладають гроші в розвиток здравниці, але ті гроші висять у повітрі, бо атомники не мають права перевести «державну» власність у «недержавну» сферу. Виходить, атомники — люди державні, а їх оздоровлення — річ цілком недержавна? Вирішити це питання нікому і ніде. Судак три роки б'ється, бюрократи стоять на смерть. Або взяти податкову політику щодо курортів: влітку — навантажуйте курорт податками, але взимку — зніміть їх, нехай путівка сюди буде вдвоє дешевша, щоб персоналові вистачило на зарплату, адже в мертвий сезон тисячі людей у Судаку змушені йти у неоплачувані відпустки, це незаконно, та й невигідно ні їм, ані державі. Але державі байдуже. «Гребемо самі!» — підхопив Шремф порівняння з галерою.

Все про те ж, але в трюмі

Недавно в Судаку опитували місцевих жителів: як вони оцінюють свої достатки. Цифри красномовні: багатими себе вважають 0,4 відсотка опитаних, бідними — майже шістдесят п'ять! Чи не кожен з них міг би цитувати Мольєра: «Чорт мене поніс на цю галеру!» Раніше Судак був базою відпочинку ВПК та Міноборони Союзу, у властей не було клопоту з курортом, тим більше, що й бюджет формувався незалежно від нього, влада лише стежила, щоб «дикі» відпочиваючі не ночували на пляжах. Тепер місто повністю залежить від курорту: 72 відсотки міського бюджету — саме звідси, при тому здравниці дотуються лиш на 12 відсотків, усе інше залежить від них самих. Ми розмовляли з тутешніми підприємцями, власниками добротних кафе: податки з'їдають до 80 відсотків їхніх прибутків. Цікаво, хто тут насміліться вважати себе багатим?

Судак став містом недавно, розбудуватися не встиг, а це нині важко. Ми розговорилися з покоївкою пансіонату «Зоряний» Наталею Григор'євою. Вона з трьома дітьми мешкає на десяти квадратних метрах, це колишня стайня, опалення пічне, там і влітку холодно, таку хату не здаси відпочиваючим. Наталя змушена була цієї зими їхати до батьків у Київ, де діти ходили до школи, а вона тимчасово працювала. Сподіваючись на кращі часи, відмовилась колись від двокімнатної квартири, але ті часи не настали. Раніше оборонка розплачувалася за курорт будівництвом житла. Сам Судак має змогу будувати щорічно дві квартири, а черга 800 душ, тож Наталя квартиру отримає літ через сто, якщо не буде чуда. «У мене серце розривається!» — каже Шремф. Вікна його кабінету виходять якраз на синю хвіртку, за якою живе Григор'єва.

Судак як одна з столиць

Шремф чуда не жде, робить діло. Щодо житла — хто може, отримуй землю й будуйся сам. Так роблять кілька тисяч татар-реемігрантів. Але так можуть не всі, і тоді Шремф будує 34-квартирний дім за кошт приватників, розплачуючись із ними двома квартирами. Отримує за це по шапці, але не кається. Втім, він дивиться на справу ширше: благополуччя кожного залежить від благополуччя міста, а це, в свою чергу, залежить від гостей, а гості люблять комфорт. Отже, місту потрібна набережна з усіма зручностями. А де гроші на це? Шремф віддає 28 гектарів набережної двом десяткам місцевих підприємців — поки що в оренду, а в перспективі — назавжди, бо інакше вони почуватимуться там тимчасовими й будуватимуть не сяючий лас-вегас, а польову кухню. Але Шремф дивиться далі. Він любить згадувати, що колись Судак був однією з столиць Великого Шовкового шляху, нарівні з Багдадом. Це не дає йому спокою. Столиця так столиця! Цієї весни в Судаку відбувся вже п'ятий міжнародний (!)тенісний турнір. Не віриться, але 30-тисячний Судак збирається стати університетським містом. Або ось: ЮНЕСКО береться за відродження пам'яті про Великий Шовковий шлях, а Шремф тут як тут, у нього щоосені — міжнародний фестиваль-ярмарок «Великий Шовковий шлях». А невтомний Шремф готовий прийняти інвесторів з усіх кінців світу, золотих гір їм не обіцяє, та навколишні гори й без того золоті.

Якби я був трохи багатим

Бути просто туристом тут — найпечальніша річ на світі, бо ти не можеш узяти з собою ані оці гори, ані оце море, а віддати себе їм теж не можеш, ось іще чому я не пішов до Генуезької фортеці. Але знаю, що зробив би, якби був трохи багатий. Я допоміг би добудувати Османові Османову його кафе «Арзи» над морем, коло підніжжя Кріпосної гори, а за це дістав би право бодай раз на рік сидіти на веранді у власному кріслі з добрячим чебуреком, склянкою місцевого «Чорного полковника» і видом на Фортецю. Осман мені обіцяв. Але це вже тема іншої статті.

Київ — Судак — Київ.

Іван ВЕРНИГОРА, журналіст

Квартира для голови

Репліка

Не таланить першій посадовій особі у Вінницькій області з дахом над головою — хоч гвалт кричи. «Що то за керівник, — не без іронії висловлюються дехто з вінничан, — котрий уже стільки часу тулиться по кутках» (Микола Мельник, а це про нього мова, після обрання на посаду голови облради майже два роки мешкає у будинку для приїжджих).

Здавалось би, за всіма правилами, писаними й неписаними, обраний всенародно голова вже давно мав би класти голову на подушку у власному гніздечку. До слова сказати, таке «гніздечко» Микола Євтихович вже, було, облюбував. Минулого року він поклав око на будинок, що його в народі влучно прозвали «терем-теремок». Хоч розташоване помешкання у самісінькому центрі Вінниці, але у такому тихому місці, що, здається, навіть чути, як муха пролітає. Звісно, зводився «теремок» за проектом зовсім не схожим на ті, за якими будують помешкання для простих людей. Кожна квартира, а їх на весь будинок лише 12, і у двох варіантах: площа така, що не було б тут тісно й багатодітній сім'ї. Словом, живи і радуйся!

Та трапилося непередбачене: новосілля довелося спершу відкласти, а потім і зовсім відмовитися від «теремка». В один із днів будинок взяли в оточення «афганці». У такий спосіб вони нагадали владі: «Ми теж без квартир...»

Та навіть у провінційній Вінниці на одному «теремку» світ клином не зійшовся. По вулиці Свердлова, з'ясовується, помешкання виглядає ще вишуканіше: у 9-поверховому будинку налічується... дев'ять квартир. А що в квартирі? Це, як кажуть, треба бачити. Вхідні двері — з металу. Паркет — дубовий. Сантехніка — імпортна. Як і шпалери та плитка. Нічого дивного: будинок є власністю «нових українців». Точніше, він належить товариству з обмеженою відповідальністю під назвою «Торгово-виробнича фірма «Іштар».

Саме з цією фірмою М. Мельник уклав угоду. Після чого 4-кімнатна квартира з номером на дверях 171 перейшла в особисту власність Миколи Євтиховича. Його перший заступник Леонід Бойко пішов тим же шляхом. Щоправда, помешкання заступника має одну відмінність — його загальна площа на 0,8 метра менша. Приватний нотаріус скріпив дані угоди печаткою, і, як мовиться, залишилося одне — відкорковувати пляшку з шампанським.

Та замість пінистого напою потекли... розмови. Місто загуло, мов потривожений вулик: «Мельник придбав квартиру вартістю у 60 тисяч доларів!..» Хочу одразу заперечити: не стільки коштує помешкання голови. Цитую пункт згаданої вище угоди: «Інвентарна оцінка квартири N 171... складає 11 мільярдів карбованців». Продаж здійснено за 11 мільярдів карбованців (у перерахунку на «зелені» це приблизно 59 тисяч доларів). Як бачите, «злі язики» неодмінно щось та наплутають. Квартира першого заступника коштує дещо дешевше — 9 мільярдів 840 мільйонів карбованців.

Звідки гроші? А ось. За дорученням № 919 облфінуправління «перекинуло» з бюджету 21 мільярд карбованців іншому управлінню — житлово-комунального господарства (як «дотацію на експлуатаційні видатки»). Наступного дня бухгалтерія комунальників переказала 20 млрд. крб. згаданій фірмі «Іштар» — «... за участь у будівництві житла» (невелике уточнення: згаданий будинок прийнятий в експлуатацію ще 1992 року). Таким чином комунальники стали власниками двох шикарних квартир. Щоправда, формально. Навіть на баланс поставити їх не змогли — квартири уже мали своїх власників.

P.S. Коли матеріал готувався до друку, стало відомо, що М. Мельник розірвав угоду про купівлю згаданої квартири. Клята гласність... Проблема з дахом знову зависла у повітрі. Втім, її взагалі могло не бути: одразу після того, як Микола Євтихович обійняв нову посаду, йому пропонували 4-кімнатну квартиру. Щоправда, у звичайному будинку — як для всіх. Чи не тому пан Мельник відмовився від запропонованого? Тепер, як бачимо, мається...

Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ, журналіст

Дмитро Мануїльський не вірив мріям африканців

75 років тому в Києві відбувся політичний суд над союзниками більшовиків — есерами

***І АВТОРСЬКИЙ ВІДСТУП.** Звичайно, цікаво перегорнути пожовклі сторінки матеріалів процесу, стенографічний звіт якого видрукувала Всеукраїнська Надзвичайна Комісія (ЧК). Але нам сьогодні найперше важливо дізнатися про те, хто ж вийшов переможцем у тому ідеологічному двобої? Чиї думки виявилися пророчими, а чиї — результатом упередженості і класової ненависті?*

Того літнього дня до залу Пролетарського будинку мистецтв озброєні конвоїри завели кількох чоловік, у котрих не всі присутні впізнали ще недавно відомих людей — керівників та членів уряду часів Української Народної Республіки: Всеволода Голубовича, Назара Петренка, Івана Лизанівського, Івана Часника, Юрія Ярослава, Григорія Сиротенка, Юрія Скугар-Скварського. Всі вони належали до керівництва Української партії соціалістів-революціонерів (есерів).

Зауважимо, адже нинішній читач може й не знати, що до цієї партії входили відомі поети Василь Еллан-Блакитний та Василь Чумак, державний діяч Олександр Шумський. Симпатизував їй Павло Тичина. Ідейним лідером УПСР був Михайло Грушевський. Ліве крило цієї партії, яке гуртувалося навколо газети «Боротьба» (звідси й назва — боротьбисти) намагалося співпрацювати з більшовиками, але було знищене (крім тих, хто, як В. Еллан-Блакитний, помер ли власною смертю).

Зрозуміло, що цей процес був розправою з ідейними опонентами, яку здійснювали переможці-більшовики, що визнавали єдиною своєю соціальною опорою і в Росії, і в Україні — пролетаріат. Селянство, до речі, симпатизувало есерам, а В. Ленін навіть запозичив есерівську програму з аграрного питання.

Але була ще одна — саме українська — риса в цьому судилищі. Відбувалося воно тоді, коли Україна була охоплена повстанським рухом (питання, пов'язані з ним, у вітчизняній історії висвітлено дуже поверхово). Активно діяв Центральний повстанський комітет, до якого входив, наприклад, поет Григорій Чупринка. Все це було наслідком політики, яку здійснював в Україні голова радянського уряду Х. Раковський. Всюди діяли надзвичайні комісії, завданням яких було забрати у селян хліб.

У Москві, звідки прийшла вказівка влаштувати суд над українськими есерами, добре розуміли, що лише репресії зможуть забезпечити безперебійні поставки до Росії вугілля з Донбасу, залізної руди з Криворіжжя, пшениці з усієї України. І коли ми говоримо сьогодні про репресії Й. Сталіна 30-х років, то репетиції їх кремлівський диктатор провів в Україні ще в 20-х роках.

***ІІ АВТОРСЬКИЙ ВІДСТУП.** Якщо дивитися на історію очима об'єктивного дослідника, то з будь-якої події вітчизняної хроніки треба брати відповідні уроки. У вступі до видання матеріалів процесу (автора його не названо, але оскільки редакція видання належить Д. Мануїльському, то можна вважати, що він є його автором) викладено розгорнуту оцінку політичної ситуації в Україні на початку 20-х років. Є в ній і влучні зауваження, хоча багатьом з нас вони й не подобаються своєю різкістю. Але будемо справедливі. Можливо, саме так належить і нині оцінити нам пройдений за п'ять років незалежності шлях і зробити висновки (може, й надто суворі) для майбутнього.*

«Трагедія української інтелігенції заключається в тому, — твердив Д. Мануїльський, — що вона прийшла зі своїми самостійницькими прагненнями дуже пізно. Прийшла в час величезної європейської катастрофи, що поставила на карту існування крупних історично сформованих державних організмів. Прийшла в час нового переділу світу... Мріяти в таких умовах про те, що нова національна держава може бути справді незалежною, це все одно, що африканському негру мріяти у нинішніх умовах стати вершителем доль в Лізі Націй».

Не передбачив Д. Мануїльський ходу історичного розвитку. Нині представники африканських країн причетні до значних історичних рішень не тільки в ООН, а й у більшості міжнародних організацій. Що ж до погляду на Україну та її незалежне майбутнє, то що могла сказати людина, вихована в атмосфері запроданства й рабського запобігання перед усім московським?

А от щодо інтелігенції, яка взялася за будівництво самостійної України, то деякі оцінки Д. Мануїльського актуальні. Розділені за партійним принципом, позбавлені високого почуття державної мудрості (хіба не це ми спостерігаємо й тепер?), найперше В. Винниченко, С. Петлюра, розкололи верхівку УНР. Мало того, маючи невтолимі амбіції та незбориму жадобу влади, вони підняли повстання проти гетьмана П. Скоропадського (переглядніть сторінки історії того часу й побачите, що саме тоді, коли була міцна реальна влада, було зроблено найбільше: відкрито Національну академію наук, Українську академію мистецтв, університети, бібліотеки, діяла мережа україномовної освіти тощо). От така, розтерзана внутрішніми ідеологічними сварками, розділена на схід і захід, знекровлена, без армії (бо керівники УНР виявилися впертими антимілітаристами й розформували чотиримільйонну власну армію), Україна й стала легкою здобиччю одного з «крупних исторически сложившихся государственных организмов», як наголошував Д. Мануїльський. Хребет української держави було розтрощено, а потім більшовики взялися за мозок нації — інтелігенцію.

Історію, як кажуть, не можна повернути назад, але її треба ретельно вивчати. Коли ознайомлюєшся з матеріалами політичної розправи більшовиків над есерами, то бачиш, що події в літописі тієї чи іншої країни, якщо в ній не утвердилася демократія, мають дивну здатність повторюватися. Змінюються лише прізвища політиків, назви партій...

Анатолій ЯКОВЕНКО

Сюжети без коментарів

5 років тому, саме 8 червня, Всеукраїнська наукова конференція рекомендувала Верховній Раді узаконити використання синьо-жовтого прапора та тризуба...

Знак на скелі

Дехто з опонентів досі не сприймає цю символіку. Я особисто недавно чув таке:

— Синьо-жовті — це кольори шведського прапора. Чому нам нав'язали чужинецькі кольори? Та й тризуб такий самий.

Не будемо полемізувати — людина говорила щиро. Наведемо тільки те, що стверджують дослідники. А вони, посилаючись на стародавніх істориків і на знахідки сучасників, стверджують ось що. Четвертий льодовик не дійшов до праукраїнської території. Отож, пізніше тут був справжній рай. І море племен. Багато з них, як відомо, свого часу пішли в Індію, Середню Азію, Іспанію, навіть в Африку. І звичайно — у Європу.

Частина роксоланів разом з аланами, украми, готами (колись усі вони були сколоти-скіфи, а нині — уже слов'яни) через острови й протоки Балтики перебралася на землі сьогоднішньої південної Швеції, яку було названо Готляндом, а також у країну Богуслян. Цікаво, що саме вихідці з Праукраїни збудували в Упсалі храм Світовиду (слов'янський бог. — **А. Я.**). Саме вони принесли пізнішим шведам свої синьо-золоті прапори, ці кольори тут свято шанують. (Це відзначав Шафарик). Цікаво також, що на скелі біля Богуслян, як пише сучасний дослідник Володимир Паїк, досі зберігається знайомий нам знак — тризуб. Хто його вирубав — здогадатися неважко.

Сюрпризи в рогожі

Рогожа — цупка плетена з личаних стрічок тканина. (Словник української мови).

Раніше у писаннях про переяславську епопею годі було й шукати згадки про цю подію. Тим часом вона була. І досить цікава.

1650 року, як записав автор «Історії Русів» (Іван Огієнко називає 1654-й рік), до Чигирина прибули посли з Турції, Польщі та з Московського царства. Кожен із трійці за наказом володаря намагався прихилити українське козацтво до держави, яку представляв. А щоб задобрити Хмельницького та старшину, вони привезли подарунки. Польські гостинці були загорнуті в килим, турецькі — в дорогий шовк, а московські — в рогожку.

Черкаський протопіп Федір Гурський звернувся до учасників ради:

— Від трьох царів чи волхвів було піднесено младенчествовавшому Христу Спасителю дари: золото, ладан і смирна. Злато передрікало царствування, ладан — похорон, смирна — божественність. Так і сії дари, — він показав на них, — що їх підносять три царі младенчествующому народу, знаменують долю його. Чим покриті дари сії, тим покриється і народ, який ними спокуситься. Дари польські покриті килимом, тож і народ з поляками буде мати килими. Дари турецькі покриті тканиною шовковою, тож і народ одягнеться у шовк. Дари московські покриті рогожками, тож і народ, який з'єднається з московитянами, одягнеться в рогожки і під рогожки... І сії предзнаменування вірніші і прекрасніші всіх оракулів на світі.

Автор «Історії Русів», як відомо, мав досить промосковську орієнтацію, однак про Гурського він писав, що той «шанований у народі як видатний богослов та проповідник». Козацтво збунтувалося проти гетьмана, «називаючи його запроданцем та зрадником вітчизни». Ціною великої крові козаки визволилися з-під Польщі, а нині їх «знов запродують у неволю добровільно і віддають такому народові, котрий не подав їм жодної допомоги у найлихішу їхню годину».

Гетьману тоді вдалося переконати козацтво. Це відомо. Цікаво, як далі склалася доля протопопа-дисидента?

Свідчать документи

Володимир СЕРГІЙЧУК, доктор історичних наук

ФРАНЦУЗ ЛЮДОВІК-ІВАН В УРЯДІ УНР

Національно-визвольна боротьба українського народу за відродження й утвердження власної державності в 1917–1921 роках знайшла відгук і співчуття в багатьох громадян зарубіжних країн. Дехто навіть виявляв готовність служити в українському війську. Наприклад, Голова Надзвичайної Дипломатичної Місії УНР в Данії 18 червня 1920 року повідомляв: «У мене зголосив свою готовність служити в Українській Армії член одної з найстаріших родин у Швеції граф Дуглас-Гамільтон, котрий цілу війну служив у Французькому Генеральному Штабові і є спеціалістом по авіації».

У жовтні 1920 року граф Дуглас-Гамільтон знову звертався з проханням відправити його до українського війська. Але зміна політичних обставин, у зв'язку з чим уряд УНР опинився в екзилі, не дала можливості прихильникові незалежної Української держави з далекої Швеції виконати своє бажання.

Водночас архівні документи свідчать, що багато іноземців устигли прислужитися самостійності України. Один з них — француз Людовік Морей де Моран, котрий у нас отримав друге ім'я — Іван. Як можна переконатися з його звернення, француз Людовік-Іван пов'язав свою долю з боротьбою за утвердження української державності одразу ж після проголошення III Універсалом Центральної Ради Української Народної Республіки 20 листопада 1917 року. І зостався вірним Україні навіть тоді, коли її законний уряд змушений був залишити рідні терени.

Зрештою, документ, підписаний ним 30 грудня 1920 року, каже сам за себе. (Друкуємо у скороченому вигляді). Було б, звичайно, цікаво дізнатися, як у подальшому склалася доля француза Людовіка-Івана, що віддав себе служінню народу України.

До пана директора департаменту загальних справ

Повідомляю Вас, що свою державну службу на Україні почав 27 листопада 1917 року в Генеральному Секретаріаті Військових Справ і за весь час перебував на таких посадах:

27 листопада 1917 року кооптований членом Української Ради 5-ї Російської Армії.

6 грудня згідно з телеграмою ч. 268 Українського Генерального Військового Секретаря здав командування 27-го Корпусного повітроплавательного отряду і відбув у розпорядження Укр. Ген. Військ. Секретаря.

8 грудня прибув до Секретаріату і залічений до Секретаріату.

14 грудня призначено Адьютантом і пілотом 1-го Українського армійського авіаційного отряду, з дорученням сформувати і привести в бойову готовність названий отряд.

23 січня 1918 року закінчив формування отряду, літав над Києвом і кидав бомби над большевиками.

30 січня призначено помічником Інспектора Інженерного Відділу Польового походного Штабу Військового Міністра...

21 листопада призначено Начальником Служби Зв'язку Штабу Головного Командування Україн. Респ. Військ.

3 грудня командирован до Києва з делегацією, котра вела переговори з представниками Вищого Німецького Командування.

1 січня 1919 року по розформуванні Штабу Головної Команди призначено на посаду Начальника Служби Зв'язку ГУГШ.

10 лютого призначено Начальником Служби Зв'язку Штабу Дієвої Армії.

6 травня наказом війську Дієвої Армії ч. 133 на підставі огляду медичної Комісії звільнений зовсім від військової служби по хворости.

8 травня призначено Начальником Штабу при Комісії з організації повстань на Україні і командиром Партизанського отряду «30 квітня».

З 23 травня по 13 червня був на посаді Штаб Старшини для Доручень і в. о. Начальника Штабу Командуючого Військами з'єднаних груп Військ У. Н. Р.

1919 р. 1 вересня призначено Урядовцем Особливих Доручень при міністрові закордонних справ на посаду VI-ї кляси.

підпис

1920 р. 30/XII.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

І ВІЗАНТІЙСЬКІ АНГЕЛИ НАД НАМИ?



Іронічні нотатки про сучасне літературне життя

Не сколихнула українську літературу енергійна Оксана Забужко. Її «Польові дослідження з українського сексу» стали предметом організованої уваги лише десятка рецензентів, але масовий читач так і не дізнався про народження «шедевру» сучасної вітчизняної белетристики. Безперечно, ми маємо звикати до нового плину творчого буття. Зійшла з історичної сцени тоталітарна система, що, з одного боку, гальмувала (а то й знищувала) інтелектуальне життя, а з другого — дбала про «слухняних» митців або тих, хто ховався за маскою аполітизму та лицемірства. Відтепер письменники самотужки борються за популярність у читача і спираються в цій боротьбі лише на свій талант.

Але ми ще довго житимемо за інерцією, часто сприймаючи посередній твір за високохудожній. Юрій Шевельов писав про нашу літературну ситуацію ще на початку 50-х років, називаючи серед причин невисокого рівня мистецтва в підросійській Україні її ізольованість від світу, відсутність або втрату тодішніми письменниками оригінального стилю, панування штампів, етнографізму і, врешті, безкультурність. «Остаточно це з'ясується, — продовжував Ю. Шевельов, — коли впадуть кордони СРСР, і автори й письменники зустрінуться зі справжньою літературою».

Кордони СРСР впали, але чи настав для нашої літератури час відродження? За умов жорсткого тиску іншомовної культури, глухоти уряду до питань мистецтва, політичних спекуляцій (фактично в Україні немає жодного закону, що сприяв би національному книгодруку чи активізував культурне життя) для українського слова настав новий період занепаду. Про що можна говорити, якщо державною мовою видається лише три відсотки книг — художніх творів? (Не забуваймо і про те, що пропоновані сьогодні читачеві російськомовні книжки – це не зразки класичної літератури, а найперше поробки спритних графоманів).

1. Ви знаєте Йоганна Гейзинга?

«Життя стало грою культури» — це та подібні гасла читаємо у книжках видатного європейського мислителя XX століття Йоганна Гейзинга (Нідерланди, 1872—1945). Його спроби з'ясувати значення гри у виникненні та розвитку культури зацікавили нарешті й наших інтелектуалів, і терміни та поняття з його праць почали з'являтися у виступах та інтерв'ю українських митців.

Юрій Мушкетик — нинішній керівник Спілки письменників України — вважає, що наш літератор не має права на творчість-гру, перед ним стоїть важливіше завдання: як вижити в умовах ринку. Справедливі зауваження відомого прозаїка, що лише негативне сприйняття сучасності, притаманне багатьом авторам (найчастіше представникам учорашнього андерграунду — шару культури, який не знаходить офіційного визнання), не народить великої літератури.

Взагалі характерне для нашого часу те, що про думки нинішніх письменників читачі дізнаються не з їхніх творів (книжки українських літераторів сьогодні якщо й видають, то мізерними тиражами, тобто традиційного у минулому тісного зв'язку між письменниками та читачами тепер немає), а з газетних інтерв'ю. Навіть обіцяний бестселер Оксани Забужко вийшов у світ незначним тиражем.

То чи й є він — український літературний процес (так ми звикли говорити про мистецтво, в основі якого СЛОВО)? Більшість письменників сьогодні творчо майже не працює. Інколи здається, що головне для наших прозаїків та поетів — переконати читача, що «і я боровся з тоталітарним режимом!» І з'ясовується, що й поетеса Світлана Йовенко якихось десять років тому була «під ковпаком КДБ», де, між іншим, служив її батько (!?). Звичайно, все могло бути, але куди подіти вірші, що відверто славили і «голос Жовтня», що «як голос крові», і «комунізму горду височінь»?

Отак в дискусіях на шекспірівську тему «Бути чи не бути?» й існує українська література, на тлі якої злий геній українського андерграунду Володимир Цибулько мудрствує: «світ старий, як я, я старий, як світ».

А тим часом...

2. «Ах, не врите на иврите»

(С. Бондаренко)

А тим часом, використовуючи газетні площі російськомовної преси, до читача йде «НОВИЙ ПОЕТ». Найчастіше він байдужий до проблем національної культури, бо йому все одно, до якої літератури зарахують його творчість. «Я – киевский поэт», — заявляє Олексій Зарахович. «Что мне за дело, кто предки — этруски или поляне», — вторить йому Дмитро Каратєєв. Мабуть, щоб твори таких поетів дійшли до освіченого читача, потрібен перекладач. Не з російської на українську, а з вуличного волапюка на мову літературного твору, що написаний відповідно до певних норм. «Кукиш», «сопливое», «хам» — звичайний набір для словників творів «известных», «масштабных» авторів, що пишуть «густые» вірші, наприклад такі: «она лежала на диванчике (вот так!), широкобедрая, в украинских трусах...» Так і хочеться запитати автора: а в чому різниця між українськими та російськими або американськими трусами?

Ми вже говорили про проблеми україномовного книгодруку. Зате, мов гриби після дощу, з'являються у нас часописи, схожі на «Византийский ангел. Международный журнал современной литературы» (?). Ангел, як відомо, є вістуном, посередником між Богом та людьми. Що несе це видання читачеві? Якийсь Євген Соловйов друкує в цьому журналі повість «Шпион Москвы в президентском кресле». Репрезентує твір інший «загальновідомий письменник» Ігор Кручик: «Евгений Соловьев... футуристическими ужасами националистски-номенклатурного будущего сумел создать интереснейшее произведение.., автор дает сатирическую картину нашей «гарбузовэсти».., нашей склонности к шкурничеству, продажности и доносительству, ренегатству.., он зачастую не дотягивает: в динамизме, в убедительности персонажей (надеясь, что мы домыслим сами, зная прототипы)...» Коли б написаний текст було матеріалізовано, то, поклавши його під прес, одержали б значну кількість високоякісної жовчі та отрути, розбавлених справді «густим» українофобством.

Як тут не згадати «Сон розуму народжує химери» Ф. Гойї?

* * *

Зрозуміло, що нинішня стагнація — явище тимчасове в історії української літератури. Поступово (та хотілося, щоб швидше!) суспільство виробить високохудожній канон мистецької творчості, гідний поетів-неокласиків, шістдесятників. Це коли говорити про творчі угруповання. А коли про особистості, то назву спершу Ліну Костенко та Василя Голобородька, а з діаспорної літератури — Олега Зуєвського, Віру Вовк, Богдана Рубчака та Ігоря Качуровського.

Гадаю, потрібно використовувати будь-яку нагоду, щоб привертати увагу читача до сучасної літератури. Ті самі ювілеї. Нинішній рік — рік ювілярів, котрим виповнилося чи виповнилося б 60. Відсвяткували їх уже Олег Чорногуз та Роберт Третьяков. Рідні та друзі відзначили ювілеї Бориса Мозолевського та Володимира Підпалого. У жовтні та листопаді — 60-річчя Івана Драча та Миколи Вінграновського.

А найбільший ювілей нинішнього року — тисячоліття українського літописання. 996 року в Києві разом із закінченням будівництва Десятинної церкви було завершено «найдавніший літописний звід» — перший український літопис.

Тож хай залишають небо нашої духовності візантійські ангели і швидше прилітають вітчизняні. «В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля», — казав Тарас Шевченко.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

НЕ ПРОСТО МАРІЯ

А княжна, княгиня і перша письменниця Київської Русі

Доля чернігівської княгині Марії Михайлівни, яка жила у XIII сторіччі, маловідома для широкого загалу. Про неї відсутні розвідки у вітчизняній історії, літературознавстві. А тим часом особа її заслуговує на пильнішу увагу: адже це перша чернігівська письменниця. І — перша відома авторка літописної літератури Київської Русі.

Княжна народилася орієнтовно у 1213 році в сім'ї відомого чернігівського князя Михайла Всеволодовича. (В 1246 році у ставці Батия—Сараї, незважаючи на погрози хана, князь не схилився перед ідолами загарбника і не зрадив православній вірі — за це його скарали на смерть).

Марія та її сестра Феодулія (нар. у 1212 р.) здобули досить серйозну на той час освіту. Вони знали твори Платона, Арістотеля, Гомера, Есхіла, Вергілія та інших зарубіжних авторів. Сестри штудіювали філософію, риторику та граматику. На Заході тоді ознакою доброго виховання жінки високого становища вважалося не тільки ретельне вивчення нею літератури, а й уміння складати вірші, оповідання. Чи це дійшло й до Чернігова, чи так тут і було...

Улюбленим твором для Марії стало житіє Бориса та Гліба. Розповіді настоятеля Борисо-Глібського монастиря Іоанна, який був духовним патроном княжої сім'ї, про мучеників міцно запали у душу юної княжни. На їх честь вона згодом назвала своїх синів. Стилістика житія про святих у деяких деталях помітна і в її житійних творах.

Становище Михайла Всеволодовича значно зміцніло після видання Марії заміж за племінника впливового володимиро-суздальського князя Юрія Всеволодовича – Василька.

... П'ятнадцятирічний Василько запізнився на битву на Калці і про катастрофу руського війська дізнався у Чернігові. Тут він, мабуть, уперше побачив доньку-красуню Михайла Всеволодовича. Бо згодом, коли великий князь Юрій Всеволодович послав уже вісімнадцятирічного князя вибирати дружину або в Смоленську, або в Чернігові, або в інших містах, свій вибір Василько зробив у головному місті на Десні. У Чернігові відбулося вінчання молодих — 10 січня 1227 року.

Письменниками не народжуються — ними стають. Ця істина якнайкраще прояснює ситуацію з появою у Ростові жінки-письменниці. У 1238 році Марія стала вдовою. Її чоловіка після запеклого бою біля річки Сіті взяли у полон монголо—татари. Вони примушували його «в поганьской быти воли их и воевати с ними» разом. Та молодий князь «не повинуся» і через це «немилостивно убіен бысть».

Марію, як і всіх княгинь-удів, чекав типовий вибір тієї доби: монастир. Але вона порушує традицію — адже на руках мала дворічного Гліба. Борису сповнилося сім літ. Княгиня взялася за їх виховання та за управління Ростовським князівством на час дорослішання синів.

У вільний від цих клопотів час Марія зайнялася літописанням. Власне, згадок про її авторство ще не знайдено. Однак ряд промовистих деталей вказують на те, що саме княгиня займалася літературною справою. У літописі дуже часто зустрічається її ім'я та Василька Костянтиновича, детально описані урочистості з нагоди народження синів, інші сімейні події, висловлюється радість, що князь-чоловік не дійшов до Калки. «Радість літописця, — пише у своєму дослідженні Д. Лихачов, — здається нам зараз недоречною, але вона зрозуміла, якщо її виразила його дружина — княгиня Марія». Крім того, автор літопису — не сухий констататор подій, а небайдужий їх учасник.

Опис-житіє про загибель князя Василька, його похорон написано пером люблячої, глибоко засмученої жінки. Герой молиться не тільки за себе, а й за «жену мою Марию». Чернець-літописець при цьому назвав би її обов'язково ще й княгинею! «Бе же се Василко лицем красен, очима светел и грозен, и паче міры храбор, сердцем легок, — читаємо у літописі, — а кто ему служил, хліб его ел, чашу его пил, то за его любовь нікако же можашо у иного князя быти, ни служити; излише бо слуги своя любляше; мужество и ум в нем живяше, правда же и истина с ним ходиста...» Ці слова променіють теплим спогадом авторки про коханого, «звізду світоносну зашедшу».

Перше житіє про Михайла Чернігівського теж створено у Ростові. У ньому зустрічаємо фразу: «Вложи Бог в сердце благочестивымо и правовірными нашема князема, внукам его Борису и Глібу, брату его». Видно, що наведені рядки написані рідною Михайлу Всеволодовичу дочкою. Бо слово «наш» не міг застосувати якийсь інший ростовський літописець, оскільки князь не був із Ростова. У літописанні Марії є хвилюючі рядки про тяжку облогу ординцями Чернігова, спалення міста, взяття у полон єпископа Порфирія, фіксуються й інші повідомлення з Придесення.

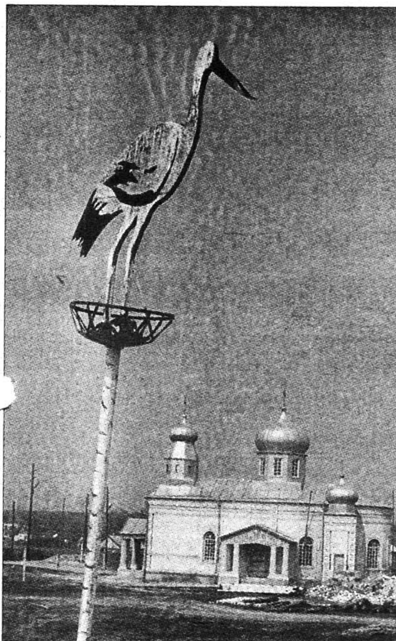
Чому Марія взялася за перо? У такий спосіб вона вирішила увічнити пам'ять про найрідніших їй людей, показати, що вони були героями свого часу.

Літературний приклад і сімейні трагічні сторінки життя надихнули її на творчість. Здобута освіта допомогла Марії висловити свої почуття, думки досить високохудожніми зображальними засобами. Образи Василька та Михайла Всеволодовича змальовані нею любовно, з теплотою. Авторка захоплена їхньою мужністю, силою духу. На прикладах свого чоловіка і батька Марія показала всім, хто пережив катастрофу загарбання монголо-татарами, як важливо у сумні дні не зрадити духовним ідеалам, бути вірним собі і Батьківщині.

На честь батька дочка вибудувала разом із сином церкву, де зберігалось і зачитувалось житіє великомученика. Талановито описаний подвиг батька невдовзі став зразком-схемою для життєпису інших князів.

У 1271 році княгиня помирає. Її поховали у Спасо-Яковлевському монастирі, який вона заснувала на березі озера Неро. Через деякий час у місті припиняються систематичні літописні записи...

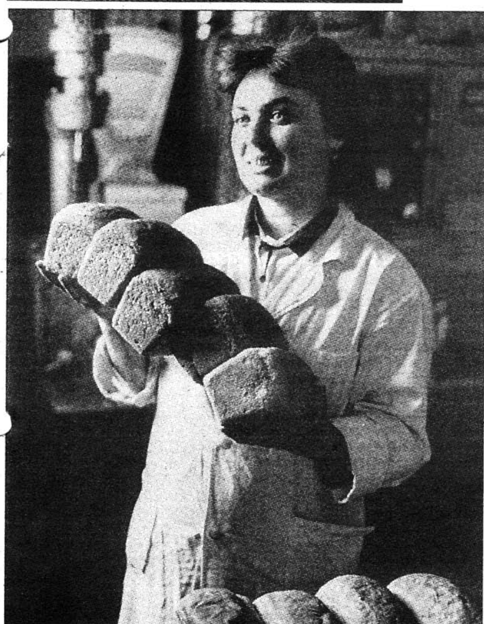
Чернігів.





Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Духовний центр на сході України



Є на Луганщині, в Новоайдарському районі, село Смолянинове. Пересічне, невелике. Та непересічні й великі речі можна побачити тут. Це насамперед мальовничий храм із сяючими банями. Майже водночас із ним у селі почали діяти три краєзнавчі музеї — сільський, шкільний і навіть дитсадівський. І все це створено тут у досить короткий строк. Та ще й у такі часи...

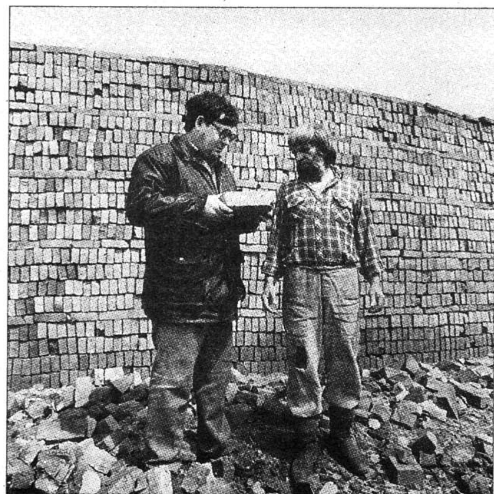
Голова місцевого сільськогосподарського підприємства «Перемога» Володимир Жук втілює свій і колективний задум зі створення духовного центру. Не просто в селі — на сході України.

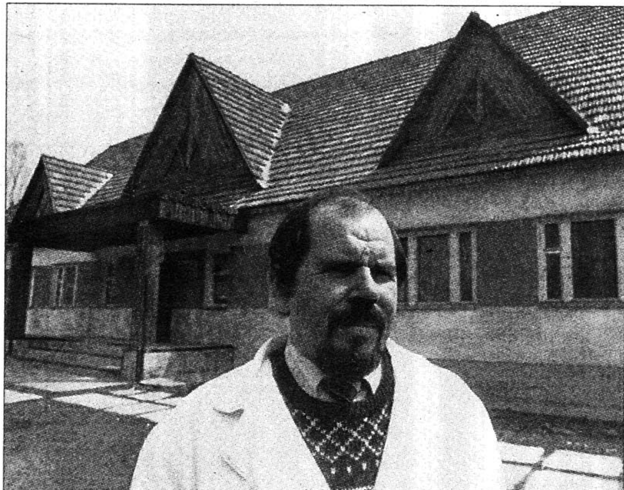
Сьогодні майже готова ще одна із основних і завершальних частин центру — гарний двоповерховий будинок, що ніби прихиляється до церкви. У ньому буде церковно-приходська школа. До речі, перед нею в оточенні парку розташується літня церковно-приходська школа. А ще — хрестильня, зимова церква (буднього морозного дня не обов'язково отоплювати основну церкву), бібліотека, іконописна майстерня, майстерня для пошиву церковного одягу, лінія з виготовлення свічок, келії для приїжджих віруючих.

Одне чіпляється за друге. І виходить так, що до духовного центру можна віднести і... плантації лікарських трав, що їх вирощують у «Перемозі». Догляд за ними вирішено доручити парафіянам церкви. Загальновідомо, що настрій людини відбивається на рослинах, що поряд з нею. І, напевне, гарний урожай і в даному разі подвійно цілющий буде, коли вирощуватимуть його люди, які приходитимуть у поле прямо з церкви.

Не подумайте, що КСП «Перемога» — підприємство суто гуманітарного напряму. У ньому побудували й багато іншого — цегельний завод, хлібопекарню, цехи з виготовлення вермішелі, перероблення гречки, амбулаторію. Тут вирощують високі врожаї різних культур. Висока духовна аура плюс роботящі руки людей дають чудові результати. Хай їм щастить!

Луганська область.







Наталя ОНИЩУК, журналіст

Бракує навіть поганої яловичини

Недавно британський фонд «Ноу-Хау» провів у Києві семінар, присвячений розвитку лізингових відносин в Україні. Це — частина програми реконструкції сільського господарства в нашій державі, яку фінансує фонд.

Все-таки приємно, що проблеми, які спіткали Великобританію у зв'язку з «яловичною кризою», не змусили її згорнути свою допомогу за рубежем. Можна тільки позаздрити, з якою наполегливістю ця держава відстоює свої інтереси на європейському ринку. Важко пригадати ситуацію, коли країна несла такі збитки. Тільки цього року Великобританія втратила 406 млн. доларів. Якщо ембарго на продаж британської яловичини не буде знято, то сума істотно збільшиться. Тому уряд проводить переговори, намагаючись переконати Європу, що в його силах запобігти поширенню хвороби і постачати на європейський ринок безпечну для здоров'я яловичину.

Щоправда, Європа поки що пручається. Днями Іспанія ще раз зробила заяву: британській «скаженій» яловичині не місце на європейському ринку. ЄС також можна зрозуміти. Крім того, що керівництво країн — членів союзу справді побоюється поширення інфекції, воно має і суто меркантильні інтереси. Святе місце порожнім не буває: яловичина не стане дефіцитом. М'ясо надходитиме з інших країн, що дозволить їм істотно поліпшити свої фінансові справи.

Щодо України, то наші люди також мають свою точку зору. Одна жіночка висунула ідею: нехай привозять свою яловичину до нас і продають за цінами, нижчими, ніж на ринку. А народ купить: він уже давно адаптувався до всяких ялових болячок. І не тільки. І Великобританії допоможемо, і народ буде ситий. Сумно це чути. Але, на жаль, наші проблеми не порівняти з британськими.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Хто має право мати право?

ПОЧАЛОСЯ літо, і стара приказка зазвучала по-новому: скажи, де ти відпочиваєш, і я скажу, яку посаду обіймають твої батьки.

Настають канікули, і в батьків — додатковий головний біль: куди подіти своїх чад? Відрядити їх до берегів Середземного моря чи в Крим (що нині не набагато дешевше). Але, звичайно, для більшості ця проблема так і залишається не розв'язаною: діти тиняються вулицями рідних міст у пошуках пригод. Справді, сумна ситуація: право на відпочинок, задекларроване Європейською конвенцією, у нашій країні безпосередньо пов'язане зі статками сім'ї.

Щоправда, у постчорнобильські роки з'явилася ще одна можливість спорядити нащадків за кордон — на лікування. Але «діагноз», який дає право на оздоровлення за рубежем, часто залежить від того, яку посаду обіймають батьки. Кажуть, нині чорнобильські фонди й іноземні організації, що формують групи, більш прискіпливо вивчають подані списки, але ні-ні, та й прорветься хтось «по блату».

Посадові батьки пояснюють свої дії так: діти, які пережили Чорнобильську катастрофу і продовжують жити на забрудненій території, у тому числі й у Києві, не можуть бути цілком здоровими. Тому, якщо на якийсь місяць-другий вони з'їздять до Франції, Канади чи на Кубу, нічого крамольного у цьому не буде. Так само нічого крамольного не було й у тому, що на другий день по аварії чимало дітей співробітників апарату ЦК опинилися за багато кілометрів від Києва. Адже це нормальна людська реакція — захистити своє дитя від лиха.

Скоріш ненормальним було те, що решта дітей — інженерів, робітників, колгоспників — продовжували вештатися по забруднених містах і селах, вдихати радіоактивне повітря, а тепер не можуть протиснутися у списки тих, хто потребує оздоровлення і лікування за кордоном.

Практика вивезення чорнобильських дітей у «чисті» країни виникла на початку 90-х. Тоді — кого посилати, кого — ні — вирішувала українська сторона. 1993 року мені випало побувати в Парижі, де я вислухала багато скарг від французьких організацій, які приймали українців, та від представників діаспори. Перші розповідали курйозні випадки. Якось один із хлопчиків, батьки якого нібито не мали коштів на його оздоровлення (і тому він, власне, опинився за казенний кошт у Франції), зізнався, що у його батька «Мерседес» значно кращий і новіший, ніж у французьких господарів, чим дуже їх знітив. Розповіли мені про горе-перекладачок, прикріплених до дитячих груп, які або дивно «зникають» ще в аеропорту і з'являються тільки перед відльотом, або не можуть виконувати свою місію, бо... не знають французької мови. Яким чином вони потрапили до Франції, тільки Богу відомо, а тутешні українці, щоб захистити честь української держави, змушені терміново шукати перекладача серед своїх.

На жаль, такі випадки — неподинокі. Тому нині організації і фонди, запрошуючи дітей на оздоровлення, споряджають своїх представників до Києва, щоб ті на місцях спостерігали, хто і як формує списки дітей, які потребують оздоровлення, у тому числі сиріт. Якщо іноземним доброчинцям таки вдасться викорінити нашу звичку все робити «по блату», можливо, це «непорозуміння» могло б закінчитися щасливо. Але є ще один момент. У списки тих, хто має право на оздоровлення за кордоном, може потрапити дитина до 14 років. А далі? Хто піклуватиметься про здоров'я наших громадян старшого віку? Іноземної допомоги на всіх не вистачить, доведеться знову звертатися до своїх. А тут блат і гроші мають неабияку вагу.

На знімку Олександра КЛИМЕНКА: цей міст над річкою Босна мріють сфотографувати всі туристи. Саме тут було вбито спадкоємця австро-угорського престолу Франца Фердинанда та його дружину, що стало приводом для початку першої світової війни.

Почім нині...

БІЛЬШ ЯК 100 тис. дітей у колишніх європейських соціалістичних країнах нині належать до розряду безпритульних і займаються проституцією.

А серед «лідерів» за цим показником значиться Росія. Такі дані наведено журналістками Крістіною Хагнер і Геленою Карлен із шведської організації «Редла барн» («Урятувати дітей») у доповіді, підготовленій на завдання міжнародної організації, що займається проблемами підліткової проституції у країнах Південно-Східної Азії.

«Ситуація різко погіршилася за останні роки, — сказала К. Хагнер у інтерв'ю Шведському телеграфному бюро (ТТ). — Про це з певністю кажемо після наших зустрічей з представниками правоохоронних органів, лікарями, працівниками соціальної сфери у вказаних країнах». «У Москві, — вела далі журналістка, — кількість безпритульних дітей особливо велика, і вони кинуті напризволяще».

На думку авторів доповіді, повідомляє ІТАР-ТАРС, Україна й Румунія — саме ті країни, де найбільше безпритульних дітей змушені «торгувати своїм тілом». А плата обмежується часто їжею або просто можливістю переночувати.

І в інших країнах колишнього східного табору — Угорщині, Польщі, Чехії, Словаччині, державах Балтії — процвітає торгівля дітьми, пов'язана з сексом. Вади у законодавстві призводять до того, що зовсім молоді дівчатка «втягуються в індустрію сексу». В Угорщині, наприклад, не вважають за злочин скористатися послугами 14-річної повії.

Як вважають шведські журналістки, поступово набирає обертів «сексуальний туризм» до східноєвропейських країн із Заходу. «Соціальні працівники, з якими ми спілкувалися, розповідали зі слів дітей, що їх вибрали західноєвропейці. В Санкт-Петербурзі, приміром, були випадки, коли дітей купували туристи із Швеції».

А за кількістю підлітків, які займаються проституцією за кордоном, сумну «пальму першості» утримує Румунія. Злидні в цій країні призвели до того, що румунські діти заповнюють вулиці великих міст Західної Європи. Поліція в Берліні вважає, що половина із двох тисяч підлітків, які займаються проституцією, це румунські діти...

Наталя РІЗНИК, журналіст

Донахью сказали: «До побачення!»

ЯКЩО людина популярна, а до того ж має гроші, здається, ніщо не може загрожувати її кар'єрі. Але навіть такі телевізійні зірки, як Філ Донахью, не застраховані від... втрати інтересу глядачів до їх програми, що в США означає її автоматичне закриття.

В нашу історію ім'я цього телеведучого ввійшло (здається, назавжди) після знаменито-скандального телемосту. Пам'ятаєте, саме тоді одна з гостей студії заявила, що в Радянському Союзі сексу нема! І ця фраза одразу стала крилатою. Це, до речі, ще раз засвідчило майстерність Донахью: адже саме він впертo готував студію до провокаційного на ті часи запитання. І отримав просто блискучу відповідь.

Так що ж сталося з Донахью нині? Чому ветеран американської тележурналістики, родоначальник стилю «розмовних програм» пішов «на пенсію»? По суті він став жертвою власного винаходу. Нині різноманітні «ток-шоу» мають таку популярність, що Донахью... просто не витримав конкуренції. Причина криється ще й у тому, що Донахью завжди обирав для своїх передач серйозні теми і ніколи не дозволяв, аби пристрасті в студії перетворювалися на скандал. Тоді як нинішні глядачі віддають перевагу зовсім іншому: ток-шоу з проститутками, де можуть не тільки розповісти про дуже інтимні речі з усіма подробицями, а й дещо показати.

І Донахью, який свого часу також шокував США, показавши весілля гомосексуалістів і першим порушив тему СНІДу, був змушений позадкувати перед молодими, більш розкутими колегами.

Агой, Братиславо!

Підбито підсумки конкурсу «Словаччина. Люди, роки, події», організованого Посольством Словаччини в Україні разом із Київським інститутом «Слов'янський університет». Учасники — учні середніх шкіл — відповіли на запитання з історії, культури, географії, природи сусідньої країни. Перше і друге місця посіли випускники Іван Борейко з Вінниці та Надія Шабан з Броварів Київської області. Їх нагороджено тижневою поїздкою до Братислави. Решта вісім лауреатів отримали цінні призи.

Улюблена Жаклін

Результати аукціону речей Жаклін Кеннеді-Онассіс перевершили всі прогнози і сподівання. Навіть без урахування вартості лотів, проданих на останній сесії аукціону, що його проводила фірма «Сотбі» — кінцеві підсумки поки що підбивають, — виручена сума сягнула 30,8 млн. доларів. Напередодні фахівці «Сотбі» висловлювали припущення, що виручка не перевищить 5 млн. доларів.

Пояснюючи причину такого величезного інтересу до аукціону і несподівано високих цін, і експерти, і журналісти одностайно вказують на те почуття любові й поваги, яке мають американці до Жаклін і до всього, що пов'язане з іменем Кеннеді. Приміром, намисто зі штучних перлин, яке коштувало б у магазині 65 доларів, продано за 211 тисяч 500 доларів тільки тому, що на чудовому фото, що зображує усміхнену Жаклін з сином, малюк щосили намагається стягнути з маминої шиї саме це намисто.

Білий дім, який намагався купити на аукціоні кілька предметів, пов'язаних із Джоном Кеннеді, його вдовою та історією резиденції президентів США, спромігся лише на одну картину за 14 тис. доларів. На ній зображено прийом у блакитному залі Білого дому 1860 році. Спроби придбати антикварний стіл, за яким Джон Кеннеді підписав 1963 року Договір про заборону випробувань ядерної зброї в атмосфері, космічному просторі та під водою, були безуспішними: вартість у 1,43 мільйона доларів, за яку його продано, набагато перевищила фінансові можливості Білого дому.

Та «рекорд рекордів» встановили, коли платівку з записом інаугураційного виступу Джона Кеннеді в січні 1961 року, що мала початкову ціну 200 доларів, було продано за 6 тисяч.

Кому довіряємо біль

Звісно, кому — лікарю. Бо ж йому за професією і за посадою належить лікувати. Але, буває, обійшовши чимало ескулапів, ми шукаємо когось іншого, хто допоможе, хоч і не має відповідного диплома. І часом знаходимо.

Так що ж тоді головне — навчання з практикою чи Божий дар? Чи все разом? Не беремо на себе роль істини в останній інстанції. Права на істину не має ніхто. Але шукати її — це право (чи обов'язок?) кожного.

Перед вами три історії. Як три неказкові шляхи з отим: праворуч підеш... Де вгамують нам біль?



Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

І Звездов із зіркою говорить...

ЩЕ ЗОВСІМ недавно його основними співбесідниками були, окрім рідних, медики та хворі, бо працював водієм «швидкої допомоги». Тепер він, як каже сам, бесідує переважно з Учителем Ісусом Христом та своїм енергетичним двійником. Правда, з хворими теж, тільки тепер він їх не возить, а лікує...

Контактувати напряму з тими, з ким ми зможемо так хіба що в іншому світі, водій із райцентру Новоайдар почав рік тому. Рука ніби сама потяглася до паперу і він несподівано для себе записав із чийогось голосу: «У тебе чакри відкриються самі по собі, коли відчуть, що твій організм готовий до цього. Врахуй, що за позитивний результат треба боротися, і ти доб'єшся свого. Тисячам людей ти подаруєш здоров'я».

Після деяких вагань, після прийому нової і нової інформації і після того, як він узнав, від кого її приймає, Олександр зробив перші спроби лікування. Вони, на диво, вдалися одразу. Звездов має лише сьмиклассну освіту, за його словами, ніколи нічим таким не цікавився» і йому було важко звикнутися, що з-під його пера виходять «фантастичні шедеври».

Давайте звернемося до записів, бо це, напевне, найцікавіше. Ось що Олександру Звєздову, як він каже, диктував Учитель, відповідаючи, завдяки зв'язку через цифровий код, на його різнопланові запитання.

— Чи можна вилікувати СНІД?

— Так, генова вакцина переможе цю хворобу.

— Чи можна прожити двісті років?

— Ви проживете багато життів. Але почуття страху перед смертю завжди треба мати. Виходячи з цього, нікому не бажайте смерті.

— Звідки людина прийшла на землю?

— Початок із початків вашого життя таїть у собі Космос і сузір'я Оріон, планета Агендаст, яка із часом вичерпала свої можливості, ресурси і запаси. Цивілізація була вимушена покинути цю планету, яка проіснувала мільярди років і зараз існує.

Ще п'ять поколінь на цій Землі зможе прожити людина справжнім людським життям, а потім буде те, що й на планеті Агендаст. Та ви вже починаєте над цим замислюватися. Далі піде інший висхід. До цього часу людство освоїть сорок процентів думки Космосу. Поки що ви освоїли п'ять процентів.

— На якій планеті доведеться жити землянам?

— Вона у Сонячній системі, має безмежний запас ресурсів. Але вона ще не підготовлена Космосом до прийому людей. І коли ви будете так бездумно ставитися до своєї Землі й надалі, то може статися так, що жити на ній буде неможливо, а переселитися буде нікуди.

— Чи є планета в Сонячній системі, про існування якої ми не знаємо?

— Є така, десята планета. Космічна її назва Цебешу. Міститься вона в так званій зоні сонячної невидимості, на межі галактичного переходу. Це — прекрасна планета.

Записи Олександра Звєздова — дуже значні за обсягом, їх можна нескінченно цитувати. Вони містять і богословські, філософські трактати, відтворити які на сторінках газети неможливо через відомі причини.

Тривалий час Олександру було наказано продовжувати працювати водієм і лікувати людей тільки у вільний час. Він мав досягти того рівня, коли його загальна громадська користь стане вища в разі занять виняткової лікуванням. Не все йому далося відразу. Його енергетичний двійник, який, до речі, окрім усього володіє і почуттям гумору, йому якось повідомляв: «Коли ти махав руками навколо людини, мені було просто смішно. Але я тобі допоміг, щоб ти не втратив надію в себе».

Тепер Олександр тільки лікує. Набув відомості, перш за все, в сусідніх районах. Попрацювати по місяцю його запрошували Старобільська, Марківська, Новопсковська райдержадміністрації.

Лікує Звєздов усе, зчитуючи з Космосу за кодом повну інформацію про людину. Виняток становлять поки що тільки запущені стадії онкологічних захворювань.

На вигляд він — звичайна людина. Але все ж має бути в ньому щось... «Не знаю, — каже Звєздов, — хіба що, ось — я старався ніколи не лаятися».

Луганська область.

Володимир ДУПАК, «Голос України»

Я ОПТИМІСТ, і припускаю: коли б кожен наш бюрократ мав «крісло Мартинова», то питання про здоров'я нації не стояло б у черзі під дверима...

На жаль, навіть той факт, що подібного лікувального басейну, як ото в санаторії «Бердянськ», немає більше ніде, — не на боці мого оптимізму. І творець цього дива — за офіційною посадою старший методист санаторію В'ячеслав Мартинов — стверджує, що приїжджі державні мужі, буваючи тут, прицмокують язиком, роблять великі очі від побаченого. Та, поїхавши, забувають свої власні слова: «Це чарівний басейн».

— Мені здається, — каже В'ячеслав Васильович, — мати такі басейнцентри заважають наші вітчизняні лінощі. Тут же нічого надскладного.

Кожному бюрократу — по кріслу Мартинова...

... Бердянську і його тезкові-санаторію доля усміхнулась. Як і Мартинову. Хоча 26 років тому, коли бронхіальна астма у сина змусила батька шукати чисте повітря, довелося лишити викладацьку практику в медичному училищі Солікамська (сам за освітою фізіолог). А ще — посаду головного лікаря міського лікувально-фізкультурного диспансеру, де збудував свій перший лікувальний басейн.

У Бердянську В'ячеслав Васильович знайшов не тільки це «чисте повітря», а й отримав можливість творчо працювати. Мартинов щодня допомагає людям долати недуги.

... У молодості В'ячеслав займався бар'єрним бігом. Одного разу, перед самісіньким стартом, зовсім несподівано до нього ззаду підійшов товариш і... сів зверху. Після того «жарту» В'ячеслава почав мучити біль у хребті. Пізніше на очі потрапила стаття невропатолога Моля — одного з основоположників угорського методу витягування. Він писав, що серед травматологів-ортопедів склалася думка, що показань до оперативного втручання немає доти, доки не буде проведено повного курсу підводного витягування. Саме це штовхнуло Мартинова до будівництва басейну й розробки відповідного апарата. З 60-го року, одним із перших у колишньому Союзі, він почав освоювати метод підводного витягування. Це нині він стверджує, що найоптимальніша вага при цьому для жінок — 16—18 кілограмів, а для чоловіків, так як і за швейцарською методою, 26 відсотків власної ваги. Попервах же «давав» вагу і в 50 кілограмів. Це іноді призводило до сильного витягування — до розриву найдрібніших капілярів. З роками пересвідчився в тому, що м'язи слід розвантажувати малою вагою, що будь-яка лікувальна процедура має бути приємною.

Отож, у Бердянську йому дозволили творити. З двох маленьких басейнів зробили один. Допомогли зі спорудженням не лише роздягалень, а й кімнати відпочинку, всіляко заохочували. Він з теплом згадує колишнього начмеда Юрія Кравченка та Нонну Зайцеву, котрі підтримували творчість лікарів. Ці ж самі риси — і на його щастя, і на щастя тих, хто лікується — і в нинішнього директора санаторію Віри Крючиної та генерального директора Приазовського відділення «Укрпрофоздоровниці» Владислава Пономаренка. І хоча ніхто з них не претендує на співавторство, та В'ячеслав Васильович каже: «ми створили», «у нас діє», «ми допомогли».

І ось результати: ефективність лікування тримається на рівні 87—92 відсотків. В санаторії «Бердянськ», у Мартинова, добре лікують «хворобу століття» — остеохондроз, поперекові болі, захворювання суглобів.

— Особливо я «люблю» травматичних хворих, з посттравматичними ураженнями суглобів, — додає В'ячеслав Васильович. — Буквально на очах можна побачити ефективність лікування. Людина приїжджає до нас із милицями, а додому їде — без них.

Звичайно, легко все мовиться, але за всім цим безсонні ночі, важучі пошуки. Все це вистраждане... Лише на визнання першого винаходу пішло шість років. Колишній союзний Держкомітет з винахідництва довго зволікав, аж поки вчені-медики з Харківського інституту травматології та ортопедії не дали свого позитивного відгуку. Після того вже були золоті і срібні медалі виставок.

— Жаль, що нині не проводять подібних виставок, — каже В'ячеслав Мартинов.

Тим часом серед 48 лікувальних апаратів Мартинова чимало таких, про які мало хто знає. Три з них запатентовані, на інші отримані авторські свідоцтва.

— Я продовжую працювати й упроваджувати апарати в себе, — каже лікар, — але ніяких заявок не пишу. Бо й не знаю, куди їх писати в Україні. А ще боюся, що не зможу заплатити за патент...

... Він ніколи не бував за кордоном. Тому не уявляє, як би там поставились до його винаходів. Гадає, що позитивно. Іноді стає прикро за державу.

Щастя для винахідника — коли він бачить плоди своєї праці. Коли знає, що його винаходи застосовуються там і там.

— Тоді б я був щасливим і міг би навіть сказати, що виконав свій обов'язок на землі. Я ж нічого не приховую: беріть, впроваджуйте, допоможу, навчу.

Мартинов ніколи в житті не гнався за винагородами. Вірить: коли сьогодні не знайдуться люди, які допоможуть у заводських умовах виготовити його апарати (всі нині існуючі він виготовив власноруч), то настане день і година, коли запрацює наша економіка. Люди будуть зайняті роботою, впевнений він, і неодмінно постане питання і про їхнє здоров'я. Тоді згадають усі ті винаходи, що досі лишаються невикористаними. І та ж методика Мартинова розробки суглобів за допомогою вібрації. І крісло для програміста, і крісло для робітників з тривалою працею на конвеєрах. І те саме «крісло для бюрократа». Досить лише відкрити підлокітники, впертись, натиснути на кнопку — і крісло «піде» з-під вас. Ви відчуєте приємне полегшення і приплив сил...

Бердянськ.

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, «Голос України»

«ОРЗ»? Негайно на стіл!

ЧЕТВЕРТИЙ день, як у пекельному колесі, ми крутилися навколо доні. Зранку температура переповзла за позначку «39». Аспірин. Обтираємо оцтом. Це трохи збиває жар. Та не надовго.

Першого дня — за викликом — у нас була завідуюча відділенням дитячої поліклініки. На столі лежить виписаний нею лікарняний лист. Діагноз — ОРЗ («острое респираторное заболевание», як звично кажуть лікарі).

Сьогодні ми викликали лікаря п'ять разів. Одна втішала: це ОРЗ дає температуру. Друга вилаяла: «Трезвоните по пустякам!»...

Вечоріло. Дитині дуже зле. Вона вже не встає, не говорить, тільки шепоче спаленими губенятами. І ми дзвонимо вшосте, благаємо допомогти. Прийшла молода лікарка. Ретельно оглядала. Щиро співчувала. Та з тим і пішла.

Ми залишилися віч-на-віч з бідою. А була субота — кому ми потрібні в ніч на неділю? Хіба що Господу. І він озвався. У двері подзвонили. На порозі була лікарка — шоста:

— Вибачте. Оце постояла на подвір'ї і щось повернуло мене. Я терапевт і певна: тут щось поза моєю сферою. Думаю, потрібен хірург. І негайно! Дзвоніть. Ні, я сама.

І взялася за телефон.

Хірургічна швидка прибула оперативно. Мені місця в машині не було — з хворою поїхала дружина. А я ходив по квартирі — туди-сюди. Десята година вечора. Одинадцята. Північ. Нарешті дзвінок. Розчахую двері — і зів'яла дружина падає мені на руки:

— Вже зробили операцію.

...Черговий хірург Сергій Іванович тільки глянув:

— Яке «ОРЗ»? У дитини гнійний апендицит! На стіл негайно! Дайте кров...

Пізніше він докоряв: що ж ви, мовляв, чотири дні тягли? Ще б година-дві — і пухир міг лопнути...

Доня наша жива і здорова. Спасибі вам, Сергію Івановичу! Жаль, не знаємо вашого прізвища. Та знову і знову всією родиною із вдячністю згадуємо вас, дорогий наш Лікарю!

А лікарняний з отим класичним «ОРЗ» досі ніяк не викинем. Все думали: бодай мовчки покажемо його авторці. Та все незручно якось. А це недавно почули, як мати хворої дівчинки на всю поліклініку відчитувала ту ж завідуючу відділенням:

— Який з вас лікар! Ви, мабуть, із тих, що вступають до інституту не за покликанням, а по блату, а потім калічать людей...

Невже недостатньо?

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Європа в очікуванні старту

СЬОГОДНІ в Лондоні, на всесвітньо відомому стадіоні «Уемблі» матчем Англія — Швейцарія розпочнеться грандіозний футбольний спектакль, назва якого — фінальний турнір чемпіонату Європи. До 30 червня, поки не визначиться найсильніша збірна Старого Світу, мільйони шанувальників гри в багатьох країнах житимуть цими подіями.



На жаль, серед учасників не значиться команда України. Звичайно, цей факт радості нам не додає. Але він ніякою мірою не знижує нашого інтересу до цієї видатної події.До речі, українські болільники завдяки компанії ICTV матимуть змогу в повному обсязі спостерігати за баталіями в англійських містах.

Отже, спершу змагання в підгрупах. Нагадаємо їх склад. **А.** Англія, Швейцарія, Нідерланди, Шотландія. **В.** Іспанія, Болгарія, Румунія, Франція. **С.** Німеччина, Чехія, Італія, Росія. **D.** Данія, Португалія, Туреччина, Хорватія.

А взагалі на Євро-96 відбудеться 31 матч. Ось їх розклад:

8.06. №1. Англія — Швейцарія (Лондон, Уемблі) — 17.00 (час київський). 9.06. №2. Іспанія — Болгарія (Лідс, Елланд Роуд) — 16.30. №3. Німеччина — Чехія (Манчестер, Олд Траффорд) — 19.00. №4. Данія — Португалія (Шеффілд, Хіллсборо) — 21.30. 10.06. №5. Нідерланди — Шотландія (Бірмінгем, Вілла Парк) — 18.30. №6. Румунія — Франція (Ньюкасл, Сент-Джеймс Парк) — 21.30. 11.06. №7. Італія — Росія (Ліверпуль, Енфілд Роуд) —18.30. N8. Туреччина — Хорватія (Ноттінгем, Сіті Граунд) — 21.30. 13.06. №9. Швейцарія — Нідерланди (Бірмінгем) — 21.30. №10. Болгарія — Румунія (Ньюкасл) — 18.30. 14.06. №11. Чехія — Італія (Ліверпуль) — 21.30. №12. Португалія — Туреччина (Ноттінгем) — 18.30. 15.06. №13. Шотландія — Англія (Лондон) — 17.00. №14. Франція — Іспанія (Лідс) — 20.00. 16.06. №15. Росія — Німеччина (Манчестер) — 17.00. №16. Хорватія — Данія (Шеффілд) — 20.00. 18.06. №17. Шотландія — Швейцарія (Бірмінгем) — 21.30. №18. Франція — Болгарія (Ньюкасл) — 18.30. №19. Нідерланди — Англія (Лондон) — 21.30. №20. Румунія — Іспанія (Лідс) — 18.30. 19.06. №21. Росія — Чехія (Ліверпуль) — 21.30. №22. Хорватія — Португалія (Ноттінгем) — 18.30. №23. Італія — Німеччина (Манчестер) — 21.30. №24. Туреччина — Данія (Шеффілд) — 18.30.

22.06. 1/4 фіналу. №25. Переможець В — 2-е місце А (Ліверпуль) — 20.30. N26. 2-е місце В — переможець А (Лондон) — 17.00. 23.06. №27. Переможець С — 2-е місце D (Манчестер) — 17.00. №28. 2-е місце С — переможець D (Бірмінгем) —20.30. 26.06. 1/2 фіналу. №29. Переможець 25 — переможець 28 (Манчестер) — 18.00. №30. Переможець 26 — переможець 27 (Лондон) — 21.30. 30.06. №31. Фінал (Лондон) — 21.00.

Ось така частина арифметики цього захоплюючого турніру. З першим ударом по м'ячу розпочнеться і справжній потік різної цифері. Для любителів статистики то справжній рай. Але головне, сподіватимемося, буде футбол найвищої якості.

Нас, звичайно, найбільше цікавитимуть виступи збірних Німеччини та Португалії — суперників команди України по наступних відбіркових змаганнях чемпіонату світу. Але й інші учасники варті того, щоб на них подивитися. Отже, запрошуємо вас у чарівну подорож сторінками футбольної казки з надією, що вже наступні такі змагання не обійдуться без української збірної.

Людмила ВЛАСЮК, журналіст

У всьому винна ... бабуся

***Я** ДУЖЕ люблю танцювати і, напевно, тому мені так легко вдаються вільні вправи, — сказала найсильніша гімнастка планети Лілія ПОДКОПАЄВА.*



17-річна учениця донецького тренера Галини Лосинської, яка у нинішньому сезоні цілком «захопила» гімнастичний трон, завоювавши звання абсолютної чемпіонки світу і Європи, не приховує своїх намірів і щодо олімпійського п'єдесталу. З цією метою вона ризикнула поміняти свої улюблені вільні вправи і, схоже, не промахнулася. На чемпіонаті Європи, який нещодавно завершився у Бірмінгемі, де відбулася їх «прем'єра», саме цей вид вивів її на перше місце. Англійські газети відзначали, що «музика Моцарта і Россіні чудово відповідає чарівній українській гімнастці, яка піднесла одну з вправ спортивної гімнастики як високе мистецтво».

Захвату від своїх нових вільних вправ не приховує і сама виконавиця, яка повідомила, що музику підібрала хореограф Світлана Дубова, а обробку допоміг зробити композитор Володимир Бистряков. «Це — моя музика і мої вільні», — сказала вона.

Лілія все ще «живе» подіями травневого чемпіонату континенту, вражена тим, що не вийшла у фінал у вправах на колоді, де також можна було б розраховувати на медаль. Вона захоплюється трикратною олімпійською чемпіонкою Світланою Богинською з Білорусі, яка лідирувала до останнього виду й у якої «відібрала» велику золоту медаль. «Але як можна в 23 роки так чудово виконувати складні елементи?», — дивується Лілія...

Ця безпосередність підкупляє усіх, кому доводиться спілкуватися з чарівною і надзвичайно артистичною гімнасткою. Розмовляючи, вона дивиться співрозмовнику в очі і говорить, що їй подобаються люди, які роблять так само.

В інтерв'ю після чемпіонату світу в Японії, де Подкопаєва вперше стала абсолютною чемпіонкою, вона сказала, що вивести її з рівноваги може лише елементарна людська непорядність, коли «щось говорять про мене за моєю ж спиною».

— **Здається, сльози — не ваша зброя?**

— Так, я не з плаксивих. Коли «все погано», просто поринаю в свої думи. А здебільшого іду до залу — гімнастика знімає все. Ось тільки під час нагородження не можу стримати сліз. Коли на твою честь піднімають прапор твоєї країни, сліз уже не соромишся.

— **Ви добре спите перед виступом?**

— Чудово. Але не думайте, що я «людина без нервів». Не знаю гімнаста, який би перед виходом на поміст був абсолютно спокійним. Навіть якщо ти впевнений у собі, все ж трохи хвилюєшся. Для мене в такі хвилини світ перестає існувати — залишаюсь лише я, снаряд і тренер.

— **Хто у вашій сім'ї причетний до того, що ви стали займатися спортивною гімнастикою?**

— Бабуся. Це їй першій набридла моя непосидючість і вона відвела мене до секції. Але ніхто, звичайно, не заперечував...

Тепер всі у сім'ї — мої найпалкіші вболівальники. Коли я вперше стала чемпіонкою світу, бабуся — відразу в сльози, а мама побігла за шампанським.

— **Ви дуже артистичні. Напевне, звідси така любов до вільних вправ?**

— У гімнастиці я люблю все і не вірю, що без неї можна жити. Вимушена бездіяльність, наприклад, через хворобу, для мене мука. Мені весь час хочеться стрибати, перевертатися, щось витворяти.

— **У вас є талісман?**

— Ні. Я вірю в Бога.

— **Ви часто ризикуєте на помості?**

— Але ж у гімнастиці ризик виправданий. На чемпіонаті світу я ризикнула і виконала у вільних подвійне сальто вперед з поворотом на 180 градусів. Це дуже складний і ефектний елемент, який ніхто в світі не виконує. Гадаю, йому дадуть моє ім'я...

— **Говорять, що нині у гімнастиці, щоб перемагати потрібно творити чудеса...**

— Я згодна з цим. Сьогодні уже не можна сказати, що хтось із гімнастів набагато переважає суперників. Результати настільки щільні, що боротьба стає непередбачуваною. Тут дійсно потрібні чудеса, що, наприклад, і роблять китаянки на брусах.

— **Ви вірили у дива в дитинстві?**

— В усякому разі, коли Дід Мороз приносив подарунки, я вірила, що він існує насправді. Сумно, що нині все це відійшло...

«Адідас—Україна»: тісніші контакти — більші контракти

***У** КИЄВІ 29 травня 1996 року зареєстровано дочірнє підприємство «Адідас—Україна». Це перша на території СНД структура, утворена відомим виробником спортивного взуття і спорядження.*

Українські атлети, які виступали за збірні команди Радянського Союзу, завжди віддавали належне адідасівським виробам. І коли Олімпійська збірна незалежної України готувалася до свого першого виступу самостійною командою на зимових іграх в Ліллехамері, НОК України вирішив звернутися до послуг фірми «Адідас». 1 жовтня 1993 року керівництво фірми і Національний олімпійський комітет України підписали генеральний спонсорський договір на поточний олімпійський цикл.

Співробітництво фірми і спортивних організацій України на першому етапі забезпечувало представництво «Адідаса» в нашій країні. Проте збільшення поставок адідасівських виробів в Україну, контакти «Адідаса» з українськими спортивними структурами, що набирають сили, стали вимагати збільшення масштабів діяльності фірми на території країни. І АГ «Адідас» ухвалює рішення про створення у нас дочірнього підприємства...

Про те, які його завдання і плани, розповідає сьогодні заступник директора дочірнього підприємства «Адідас—Україна» **Олександр ЧИЖ:**

— У нових умовах помітно посилиться просування виробів «Адідасу» до українського споживача. Дочірнє підприємство, налагодивши маркетингову службу, маючи великі склади, зможе оперативно задовольняти попит людей на спортивні товари найрізноманітнішого призначення. А виробляє «Адідас» і взуття, і спортивний одяг, і висококласний інвентар, і спортивну амуніцію у широкому асортименті.

За кілька років роботи в Україні представництво фірми ретельно вивчило і потреби атлетів високого класу, і простих шанувальників спорту. Отримати ці дані ми змогли багато в тому, що встановили міцні ділові контакти не лише з Національним олімпійським комітетом, а й з 24 українськими федераціями з олімпійських видів спорту. Практично всі провідні українські атлети, котрі здобули для країни за останні два з невеликим роки золоті медалі і призові місця на великих міжнародних змаганнях, виступали у спортивній формі з трилисником.

Підприємство «Адідас—Україна» має намір зміцнювати і розширювати зв'язки з федераціями, із збірними командами країни. Ми матимемо змогу запропонувати українським атлетам новітні винаходи конструкторів і дизайнерів фірми, взуття і спорядження останнього покоління. Провідним атлетам України буде надано допомогу в індивідуальному виборі виробів «Адідаса».

Налагоджуються наші стосунки не лише з «керівними» українськими спортивними структурами, а й з клубами і командами. Нещодавно, скажімо, ми укомплектували адідасівською формою футбольну команду «Кремінь», півфіналіста розіграшу Кубка України. Проводимо переговори на ту саму тему з іншими футбольними клубами країни, з командами з інших ігрових видів спорту.

Сподіваюся, що не за горами і той час, коли з'являться в Україні і підприємства, які вироблятимуть за ліцензіями, виданими «Адідасом», спортивні вироби в широкому асортименті. Нині в різних країнах діє 30 таких спільних підприємств, і лише самого спортивного взуття з трилисником у світі щосекунди виробляють три пари!

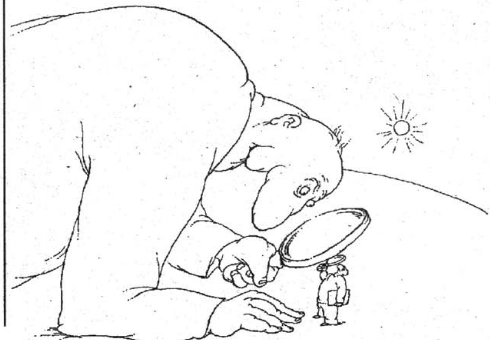
Традиційна політика «Адідаса» вимагає і роботи на перспективу. Тому ми «взуваємо і одягаємо» не лише нинішні збірні України з багатьох видів спорту, а й прагнемо зацікавити адідасівськими виробами завтрашніх чемпіонів. Для цього розроблено плани підтримки молодих талановитих спортсменів. Так, Українська баскетбольна асоціація підготувала для нас список обдарованих 15—16-річних гравців з різних міст країни. Підприємство «Адідас—Україна» їх цілковито спорядить. Для них ми влаштуємо літні тренувальні спорттабори... Таким само чином ми маємо намір підтримувати і перспективних юних атлетів в інших видах спорту. З молодих літ тренуючись і виступаючи в адідасівських виробах, спортсмени, ми сподіваємося, надаватимуть перевагу спортивній формі з трилисником і тоді, коли стануть визнаними майстрами.

Давно вже «Адідас» виступає і як популяризатор масового спорту. У багатьох країнах світу, скажімо, фірма організовує і проводить змагання зі стритболу — наймасовішої з модифікацій баскетболу. Кияни з нею познайомилися торік, коли на майдані біля Республіканського стадіону відбулося справжнє свято баскетболу за участю 350 аматорських колективів. Найкращі команди хлопчиків і дівчаток — переможців турніру — було відправлено фірмою «Адідас» на чемпіонат світу зі стритбол у Іспанію. Знову співробітничаючи з Українською баскетбольною асоціацією, ми готуємося до проведення турніру зі стритболу 29-30 червня. Сподіваюся, і він стане справжнім святом для шанувальників баскетболу всіх вікових груп.

Поєднуючи масштабні поставки спортивних товарів зі спонсорською підтримкою провідних атлетів і команд країни, підприємство «Адідас—Україна» зможе відчутно допомогти українському спортивному рухові. А перемоги наших майстрів на найбільших змаганнях сьогодення будуть найкращою рекламою спортивних виробів, увінчаних емблемою з трилисником!

Розмову вів Олександр БАШКАТОВ.

Жарт номера



● Чи варто серед баранів шукати розумного?

Мал. Анатолія КАЗАНСЬКОГО.

Пилип ЮРИК

І туди влип, і сюди влип

Є в народі таке прислів'я: «Пилип не туди влип». А сьогоднішній гість «Куреня» Пилип Юрик, можна сказати, влип і туди, і сюди. Міркуйте самі. Прийшов час гризти науку — закінчив Звенигородський сільгосптехнікум, потім Дніпропетровський сільгоспінститут. А душа рвалася писати. Тоді він закінчив журналістське відділення Вищої партійної школи у Києві. Та працювати довелося агрономом, заввідділком... Врешті перебрався на журналістську ниву, нині він спецкор газети «Запорізька Січ», веде гумористично-сатиричний відділ «Кресало». Пише гуморески. Видав книжку, підготував другу, «Даремний переляк» називається.

Отже, все гаразд? Де там! Влип! Адже відомо — гумор і сатира спокійно спати не дають, гонораром за них часом гулі бувають... А він, живучи в Томаківці (це, де Січ була), їздить на роботу в Запоріжжя, бо любить своїх дітей — гумор і сатиру, карається, але не кається.

Тож побажаймо йому, щоб ніколи не тупилося його «Кресало»!

Кабінеткомпанія

У колгоспі добре жить —
Один робить, сім лежить.
(З народного гумору).

У колгоспі
«Марна праця»
(А таких чимало,
братця,)
Є контора невеличка —
Мов казкова рукавичка.
А у ній такенні штати,
Що ні сісти і ні стати:
Обліковці по телятах,
По курчатах,
по ягнятах,
По коровах, воликах,
По індиках, кроликах.
Є бухгалтер по пшениці,
Кукурудзі, сочевиці,
По акумуляторах,
Ще й
по культиваторах...
В них заступників загін,
Секретарок і т. ін.
Кабінеткомпанія
«Виполня заданіє»:
Всі резерви відшукати,
Скоротить
роздуті штати.
Хутко узялись за діло,
Не моргнувши,
скоротили:
Тракториста,
комбайнера,
Коваля,
та ще й шофера,
Слюсаря, електрика,
Майстра-гідротехніка,
Трьох доярок,
двох свинарок,
З ними —
четверо птахарок...
Ну а як же у конторі?
Всі сидять,
як миші в норах.
Скоротили
тут зі штату
Лиш технічку —
бабу Нату.



Дружній шарж Василя ЛАЗУНЬКА.

Тарас ЛЕХМАН

Висівки

- Де-де, а на птахофермі лисиця потягне.
- Той, хто ні на що не спроможний, спроможний на все!
- Хата багата, а душа бідна.
- У брудній воді і біла лілея стає брудною.
- Найкращий свідок — німий свідок.
- Не рубай правдою, наче мечем.
- Може, не реп'ях чіпляється до всіх, а всі до реп'яха?..

Червоноград
Львівської області.

Віра

Була у мого друга, він у сусідній палаті перебуває, Віра. Міцна така, сильна. Я навіть сказав би — єдина. Не знав, правда, друг, що не тільки він один з нею спати лягав, не одного його вона зігрівала.

І що тільки для Віри друг не робив, здавалося, у вогонь був ладен стрибнути.

Ніде правди діти, і я нею захопився. Ех, як добре було! Плани всілякі будували. Яке життя чудове буде в недалекому майбутньому! Дітки всіх мук наших минулих сном-духом не відатимуть. Так ми розактивізувалися, щоб усе намічене здійснити, що й не помітили, як друг дізнався, що Віра не одному йому взаємністю відповідає.

Розсердився не на жарт і порішив її враз. А над ліжком табличку мармурову почепив: «Тут була Віра Перестройкіна».

Тут саме й хлопці в білих халатах підоспіли.

Я кричу: не підходьте, я Драчук!

А вони: ось друг твій Йолкін теж опирався. То ми йому зеленого змія підкинули, він умить заспокоївся. Тепер у нас у шостій палаті Ваучером працює. А ти, якщо розумний, без гамівного в сусідній сертифікатом поки що будеш.

Згодився я.

Сертифікат із палати № 7.

Любов

Була у мого друга, він у сусідній палаті Ваучером працює, Любов. Рожева така, пишна. Я сказав би, подитячому безпосередня й безкорислива.

Чого тільки задля своєї Любові друг мій не виробляв! Землю орав, ліса оберігав, рибу розводив, ворогів воював. І здавалося йому, житиме з нею вічно.

Та одного разу Наполеон каже: ти, Ваучер, справжній дурень. Ось я теж старався. А чим закінчилося? Сплавила вона мене куди подалі. Тільки після того, як я гигнув, знову обличчям до мене повернулася. Цезар підтакнув.

Накаркали. Почала Любов до Ваучера чіплятися: доведи, що ти корінний, а не якась там припряжна. А то очі у тебе косять та й літеру «р» не так вимовляєш. Ну, це півбіди. Можна заради Любові стерпіти.

Вона взагалі на імпорт ласа стала. Нещодавно Блінтона привезли. Огрядний такий і білозубий. Усе за якийсь там альянс агітує і щось закрити вимагає. Любов від нього у захопленні. Ваучеру пайку сала урізала. Потім узагалі на хліб з водою посадила і останній чистий халат забрала.

Лежить Ваучер, доходить. Невже й справді буде, як Наполеон напророчив? Тільки коли дуба вріже, згадає Любов про нього? Може, пам'ятник спорудить або бодай дощечку меморіальну десь приліпить?

Сертифікат із палати № 7.

Надія

Є у мого друга, він у сусідній палаті за виживання бореться, Надія. Велика така, чиста. Я сказав би — світла.

Ваучер її пестить і плекає. Останнє віддає. Думає, може, й Любов повернеться, а Віра бодай діток своїх не покине.

Сказати правду, не він один з цією Надією носиться. Ми всі нишком її використовуємо й підгодовуємо. Я, наприклад, готовий їй останню зубну щітку віддати, аби тільки вижила. А то ці хлопці в білих халатах зовсім замучили, затерзали. Нехай, кажуть, Наполеон старший буде, йому всі підкорятися мусять. Потім Цезаря на Олімп тягнуть, а Наполеона до «холодної». Нещодавно взагалі озвіріли, відразу двох головними призначили. Раніше на одного правителя третину пайки відривали, а на двох цілу половину відібрали.

Одного разу ми мало було духом не піднеслися. Оголосили, що самоврядування запроваджують. Ми, звісно, вибори давай проводити і Рузвельта майже одностайно обрали. То ці в білих халатах нас осадили: виконуйте наші накази, а то кран у басейні перекриємо, будете без води плавати.

Зовсім Надія захиріла. До Ваучера раз на місяць після получки з пляшкою заходити почала. А він заплаче, відвернеться і мовчить. Сенека, філософ із п'ятої палати, мовив: «Надія разом з Ваучером помре».

Сполохалися ми. А коли й справді?

Сертифікат із палати № 7.

Володимир ПОЛІЩУК

Передвиборні турботи

— Лікарю, я хроплю!
— Тільки і всього лиха?
— Але ж розумієте...
— Розумію. Та кому це заважає? Тисячі хроплять. Ну то й що! Дружина скаржиться? Спіть в іншій кімнаті.
— Та ні. Дружина теж хропе.
— Ну от бачите!
— Але ж розумієте, я можу задрімати і...
— ... на роботі? Але причому тут медицина! Заведіть окремий кабінет, та й усе.
— Та ні, лікарю! Справа серйозніша — мене висунули кандидатом у депутати від партії реальних утопістів. Але ж я хроплю!
— ..?
— Так я боюся погоджуватися, поки не вилікують. Розумієте? А якщо засну під час сесії та захроплю на всю державу?..

Кіровоград.

Анатолій ДЯДЮН

П'ятий кут

Скажу відверто: конституція мені потрібна. Особливо стаття про приватну власність. Адже я після дворічного ходіння у виконком, правління колгоспу, інвентарбюро став теоретичним власником шматка землі, й тепер мені терміново потрібна конституція, щоб земля і практично стала моя.

Та навіть володіючи землею теоретично, я був щасливий і для розмежування із сусідами забивав кілочки по кутах мого земляного чотирикутника, легковажно примовляючи:

— Землю — селянам, фабрики й заводи — робітникам.

Неначе з-під землі з'явився дебелий дядько.

— Правильно. Земля має належати тим, хто на ній працює. Тобто селянам, аграріям. Сам ти хто будеш?

— Інженер.

— От бачиш, ти правильно говорив про землю і заводи, але не продовжив. А продовження таке: креслення — інженерам. Так що, вибачай...

Відступаю до другого кута. А там огрядний чолов'яга. На трибуні. Виступає:

— Так, ми згодні, щоби були різні форми власності, але земля — власність народу! Земля —не товар!

— Я теж народ! — вступаю в полеміку.

— Дивись, який хоробрий. Ти не народ, бо хочеш захопити частину народної власності, щоб продати хлопчикам на «мерседесах».

— Та я ж сам хочу працювати на своїй землі!

— Це ти сьогодні хочеш, а завтра прийдуть на «мерседесах»...

Лечу в третій кут. Там жінка. Чарівна. Але дивиться мачухою.

— Землю взяв? Мабуть, приватизаційного сертифіката — теж?

— Так, узяв.

— А я попереджала, щоб не брав, тому що влада зміниться. Не повірив...

— Але ж інші говорили протилежне...

— Де вони тепер ті, інші? Інтуїція у тебе нікудишня. Не відчув, що ми — найпрогресивніші. Тепер нарікай на себе...

Планерую в четвертий кут. Там на мене вже чекає постать у шкірянці. Грається «маузером».

— Що, земельки захотілося? Два квадратні метри вистачить? Мало ми вас у сімнадцятім—тридцять сьомому...

Шукаю п'ятого кута. Там уже всі інші. Миготять знайомі по телеекрану обличчя, і серед них... Господи, страшно й подумати...

Прокинувся переляканий. На своїй землі. Тільки тепер вона — якась ніби чужа. Відчуваю, що й конституції перехотілося. Хай вона буде найдемократичніша конституція у світі, та проти маузера, як кажуть, не попреш.

Біла Церква.

Відкрите акціонерне товариство з газопостачання та газифікації «Чернівцігаз»

повідомляє фізичних та юридичних осіб України, які придбали акції цього підприємства, що загальні збори акціонерів відбудуться 26 липня 1996 року об 11 годині за адресою:

Чернівці, пл. Театральна, 3, Будинок офіцерів.

Реєстрація акціонерів з 8 до 11 години 26.07.1996 року.

Порядок денний:

1. Інформація голови правління «Про хід приватизації та перспективи розвитку підприємства».
2. Затвердження Статуту ВАТ «Чернівцігаз» в новій редакції.
3. Затвердження нормативних документів.
4. Формування органів управління та контролю.
5. Різне.

Всім акціонерам ВАТ необхідно прибути на збори (мати при собі документи, що підтверджують особу) або направити своїх представників, делегуючи їм свої права щодо голосування дорученням.

Кожний акціонер має право вносити свої пропозиції до порядку денного не пізніше як за 40 днів до їх скликання.

Довідки за адресою:
274028, Чернівці, вул. Вінниченка, 9-А;
тел. (03722) 4-66-09.

Відділ обліку та обігу цінних паперів.

До уваги акціонерів АТ «Концерн-Електрон» — фізичних осіб!

В АТ «Концерн-Електрон» запроваджено нову систему виплати дивідендів акціонерам через мережу установ Ощадного банку України та АК «Електрон-банк».

Для отримання дивідендів за 1995 рік акціонерам необхідно **до 20 червня 1996 року подати інформацію про свої особисті рахунки за адресою:**

290632, Львів, вул. Чоловського, 2, АТ ДКК «Акціонер»
тел. : 33-81-45, 33-53-80.

За відсутності цієї інформації до вказаного строку нараховані дивіденди будуть виплачуватись разом з дивідендами наступних періодів.

Правління АТ «Концерн-Електрон».

Інформація про випуск простих іменних акцій
акціонерного банку «Експрес-банк»

(витяг)

1. Характеристика емітента

Акціонерний банк **«Експрес-банк»** є кредитнофінансовою установою, яку створено рішенням установчих зборів засновників згідно з установчим договором про створення акціонерного товариства закритого типу Акціонерного банку **«Експрес-банк»** від 17 листопада 1993 року і зареєстровано постановою Національного банку України № 169 від 12 квітня 1994 року (реєстраційний №243) із статутним фондом — 4 010 000 000 крб.

Статутний фонд банку сформовано і на момент прийняття рішення про перетворення банку з акціонерного товариства закритого типу в акціонерне товариство відкритого типу сплачено в розмірі 200 000 000 000 (двісті мільярдів) карбованців повністю.

Юридична та поштова адреса банку: 252049, Київ-49, Повітрофлотський проспект, 25.

Засновниками банку виступають підприємства, серед яких: Державна адміністрація залізничного транспорту України — **«Укрзалізниця»**, Київське державне підприємство з перевезення вантажів і пасажирів —**«Київдержтранс»**, транспортно-експедиційна компанія **«Інтертранс»**, **ООО «Інтерконтакт»**, **ООО «Вахдатир»**.

Керівництво поточною діяльністю банку здійснює правління, яке несе відповідальність за ефективність роботи банку.

Голова правління банку — Киричук Тетяна Мусіївна, освіта вища, спеціальність: фінанси і кредит, трудовий стаж за фахом — з 1974 року.

Заступник голови правління — Грищенко Микола Опанасович, освіта вища, спеціальність: фінанси і кредит, трудовий стаж за фахом — з 1979 року.

Головний бухгалтер — Микитченко Наталія Володимирівна, освіта вища, спеціальність: бухгалтерський облік, контроль і аналіз господарської діяльності, стаж роботи за фахом — з 1991 року.

2. Опис ділової активності емітента

Основними напрямами та метою діяльності «АБ «Експрес-банк» є:

організація діяльності банку як акціонерного товариства відкритого типу;

керування процесом руху власних та довірених банку сторонніми організаціями інвестицій і кредитів, удосконалення діяльності з надання підприємствам і організаціям кредитних послуг;

надання повного комплексу банківських послуг з обслуговування зовнішньоекономічної діяльності;

сприяння процесу приватизації і стабілізації у сфери виробництва;

активна діяльність на фондовому ринку;

підвищення ролі маркетингу, постійний аналіз діяльності банку та його клієнтів, проведення соціологічних досліджень серед клієнтів банку, запровадження нових банківських технологій.

Акціонерний банк **«Експрес-банк»** надає широке коло банківських послуг, передбачених чинним законодавством України.

За час свого існування вдалося розв'язати комплекс організаційних, технічних, технологічних питань. Банк здійснює комплексне кредитно-розрахункове і касове обслуговування своїх клієнтів, надає їм широке коло банківських послуг і сприяє соціальній переорієнтації та структурній перебудові народного господарства в умовах становлення ринкової економіки.

3. Дані про попередні емісії акцій

За час свого існування **АБ «Експрес-банк»** було здійснено три емісії.

Під час першої емісії до 12.04.1994 року розміщено серед засновників банку шляхом закритої передплати 401 просту іменну акцію номінальною вартістю 10 000 000 крб. (десять мільйонів карбованців) кожна на загальну суму 4 010 000 000 крб. (чотири мільярди десять мільйонів карбованців).

Протягом другої емісії 21.10.1994 року були реалізовані шляхом закритої передплати прості іменні акції **АБ «Експрес-банк»** номінальною вартістю 10 000 000 крб. (десять мільйонів карбованців) кожна в кількості 1029 одиниць на загальну суму 10 290 000 000 крб. (десять мільярдів двісті дев'яносто мільйонів карбованців).

Під час третьої емісії 24.07.1995 року розміщено серед засновників банку шляхом закритої передплати 18570 одиниць простих іменних акцій номінальною вартістю 10 000 000 крб. на загальну суму 185 700 000 000 крб. (сто вісімдесят п'ять мільярдів сімсот мільйонів карбованців).

На момент прийняття рішення загальними зборами акціонерів про випуск акцій четвертої емісії обсяг сплаченого статутного фонду **АБ «Експрес-банк»** 200 000 000 000 крб.

4. Чинники ризику

Можливими чинниками ризику є:
погіршення економічної ситуації в країні;
зміни в фінансовій політиці уряду України;
зміни в законодавстві про діяльність комерційних банків.

Об'єкт № 1

Код ЗКПО — 22139112.
Назва об'єкта — незавершене будівництво — склади для зберігання продовольчих товарів.
Адреса 332310, Мелітополь Запорізької обл., вул. Індустріальна .

Призначення об'єкта — приймання, зберігання продтоварів, комплектація і відправлення у торговельну мережу.

Відомості про земельну ділянку та будівлю — площа ділянки — 2,23 га, площа забудови за проектом — 11400 м. кв., рівень будівельної готовності — 29%.

Початкова ціна продажу — 159 117, 842 млн. крб.

Сума застави — 16 000,0 млн. крб.

Умова продажу — завершити протягом двох років будівництво без збереження профілю, забезпечити виконання комплексу природоохоронних заходів згідно з чинним законодавством.

Порядок розрахунку для фізичних та юридичних осіб — безготівкові кошти.

Ознайомитися з об'єктом можна за адресою: 332319, м. Мелітополь, вул. Індустріальна.

Право володіння земельною ділянкою узгоджується з відділом із землекористування та земельних ресурсів міськвиконкому.

Плату за реєстрацію заяви та застави за будівлю вносити на р/р № 092802 в УСБ м. Мелітополя Запорізької обл. МФО 313463.

Термін прийняття заяв — протягом 23 днів з часу опублікування цієї інформації.

Конкурс буде проведено 10 липня 1996 р. за адресою: 332315, м. Мелітополь Запорізької обл., пр. Перемоги, 3, к. 502. Представництво Фонду держмайна України в Мелітополі.

Служба з організації та проведення конкурсу: представництво Фонду держмайна України в Мелітополі.

Адреса: 332315, м. Мелітополь Запорізької обл., пр. Перемоги, 3, к. 507, тел. 6-92-72, к. 508, тел. 6-47-74.

Інформація про випуск акцій
відкритого акціонерного товариства
«Торговий будинок Антекс»

А. Відомості про акціонерне товариство

1. Код за ЗКПО 23649358.

2. Повна і скорочена назва: відкрите акціонерне товариство «Торговий будинок «Антекс», ВАТ «Торговий будинок «Антекс».

3. Юридична адреса: 320070, м. Дніпропетровськ, пр. Карла Маркса, 66.

4. Дата реєстрації акціонерного товариства: свідоцтво № 23649358 від 27 жовтня 1995 р. Дніпропетровської міської Ради народних депутатів.

5.Предметом діяльності ВАТ «Торговий будинок «Антекс» є надання різноманітних послуг населенню та юридичним особам, у тому числі перевезення вантажів по країнах Балтії та СНД, виробництво широкого кола товарів, які мають попит у населення, торгівля товарами народного вжитку.

6. Баланс підприємства на 01.04.96 р.

АКТИВ	в млн. крб.
Розділ І.	
Основні засоби та інші позаоборотні активи	1012,8
Розділ ІІ. Запаси і затрати	70034,8
Розділ ІІІ. Кошти, розрахунки та інші активи	7132,9
Баланс	**78180,5**
ПАСИВ	в млн. крб.
Розділ І.	
Джерела власних та прирівнених до них коштів	7599,8
Розділ ІІ.	
Довгострокові пасиви	—
Розділ ІІІ. Розрахунки та інші пасиви	70580,7
Баланс	**78180,5**

7. Середньоспискова чисельність працюючих — 70 чол.

Б. Дані про емісію цінних паперів

1. Дата і номер протоколу про другу емісію: протокол загальних зборів акціонерів ВАТ Торговий будинок «Антекс» № 1 від 28.03.96 р.

2. Емісія в сумі 192650000000 карбованців проводиться для здійснення виробничих та комерційних програм розроблених правлінням ВАТ.

3. Категорія і вид акцій:

Категорія та вид акцій	
Прості іменні	
Номінальна вартість крб.	500 000
Обсяг емісії	
кількість шт.	385 300
сума тис. крб.	192 650 000

Привілейовані акції та акції на пред'явника не випускаються.

4. Передплата на акції здійснюється в такі терміни: початок передплати — 9 липня 1996 р., закінчення — 9 січня 1997 р. У разі перевищення рівня передплати установчий фонд формується згідно з вартістю фактично передплачених акцій.

5. Першочергове право на придбання акцій мають засновники товариства. Після реалізації цього права засновниками, пільги під час передплати мають акціонери, які володіють привілейованими акціями.

6. Запланований курс продажу акцій ВАТ «Торговий будинок Антекс» 1 000 000 карбованців.

7. Результати продажу акцій першої емісії, зареєстрованої Міністерством фінансів України 25 січня 1996 р., реєстраційний номер 53/1/96: обсяг емісії акцій першого випуску становив 7 440 000 000 карбованців, кількість випущених акцій 14 880 штук номінальною вартістю 500 тис. крб., у тому числі:

— простих іменних — 6000 штук

— простих на пред'явника — 7 992 штуки

— привілейованих — 888 штук.

Акції розміщені і оплачені повністю.

8. Порядок і виплата дивідендів визначається правлінням ВАТ «Торговий будинок Антекс» з подальшим затвердженням загальними зборами акціонерів. Виплата буде проводитись за адресою: 320070, м. Дніпропетровськ, пр. Карла Маркса,66.

9. Фактори ризику, пов'язані з видом діяльності: зміни у податковій політиці, законодавстві, які регламентують умови діяльності акціонерних товариств, погіршення економічного становища у країні, стримування проведення економічних реформ.

Программа развития экономических связей «Украина - Саксония»

Образовательная корпорация «Гранд» (Украина) и Торгово-промышленная палата Лейпцига (Германия) приглашают украинских предпринимателей принять участие в межправительственной программе развития экономических связей «Украина — Саксония».

Программа обеспечивает подготовку участников в качестве деловых партнеров немецких предприятий, целевую поддержку установления реальных экономических контактов с немецкими предпринимателями.

Программа включает в себя:

— учебно-консалтинговые семинары по актуальным проблемам современного международного бизнеса;

— практику и стажировку на ведущих немецких предприятиях;

— профессиональное консалтинговое сопровождение конкретных проектов украинско-немецкого экономического сотрудничества, выполняемых в рамках программы «Украина — Саксония».

Расходы по пребыванию участников в Германии берет на себя немецкая сторона. Участники самостоятельно несут расходы, связанные с прохождением конкурсного отбора в Украине и переездом в Германию.

Для участия в конкурсе необходимо подать мотивированную заявку.

Конкурсный отбор проводят эксперты из Германии.

Ближайшие семинары:

«Приватизация предприятий и постприватизационный период»
Основной курс в Саксонии — 01.07—12.07.96,

«Менеджмент частных и акционерных предприятий»
Основной курс в Саксонии — 09.09—28.09.96,

«Предпринимательство в машиностроении: современный подход»
Основной курс в Саксонии — 13.09—28.09.96,

Конкурсный отбор по данным семинарам пройдет в Киеве с 17. 06 по 22.06.96.

Срок подачи документов — до 15 июня 1996 года.

Документы просим направлять по адресу: 252033, г. Киев-033, ул. Жилянская, 38, образовательная корпорация «Гранд», школа бизнеса.
Контактные телефоны: (044) 227-22-71 с 9.30 до 17.00.
Факс, тел.: (044) 227-54-60 круглосуточно.

COMTEK UKRAINE '96

Международная выставка компьютерной техники и информационных технологий

ЛОКАЛЬНЫЕ И ГЛОБАЛЬНЫЕ СЕТИ ПОД КЛЮЧ
MOTOROLA СЕТЕВОЕ ОБОРУДОВАНИЕ CABLETRON
БАЗЫ ДАННЫХ - INFORMIX • ТЕХНОЛОГИЯ КЛИЕНТ-СЕРВЕР
СИСТЕМНАЯ ИНТЕГРАЦИЯ
ТЕЛЕФОННЫЕ
РАДИО
СПУТНИКОВЫЕ
КАНАЛЫ СВЯЗИ

БИЛЛИНГОВЫЕ СИСТЕМЫ

НОВАЯ ЭЛЕКТРОННАЯ ПОЧТА
PIE Multicom X.400
в единой среде:
КОМПЬЮТЕР
ФАКС
ТЕЛЕКС
ГОЛОС

СП «ОТКРЫТЫЕ СИСТЕМЫ»
☎ (044) 220 6019
fax (044) 227 1063

Посетите наш стенд № 2287
10 - 13 июня **Киевский Дворец Спорта** 10 - 13 июня

Международная выставка компьютерной техники и информационных технологий

ДО ВІДОМА ГРОМАДСЬКОСТІ

Національна комісія з питань регулювання електроенергетики України повідомляє, що 18 червня 1996 року о 15-00 відбудеться відкрите засідання НКРЕ за адресою: м. Київ-32, вул. Комінтерну, 27, 8-й поверх, кімната НТЦ 8.

Порядок денний:

1. Розгляд питання про видачу ліцензії на право здійснення підприємницької діяльності з виробництва електричної енергії Державною акціонерною генеруючою компанією «Дніпроенерго» на території України.

2. Розгляд питання про видачу ліцензії на право здійснення підприємницької діяльності з виробництва електричної енергії Державною акціонерною енергогенеруючою компанією «Донбасенерго» на території України .

Одежда от кутюр

Вниманию торговых предприятий, специализирующихся только на продаже эксклюзивных моделей одежды ведущих дизайнеров мира. Предлагаем обеспечение магазинов коллекциями от:

LOUIS FERAUD
RENE LEZARD
VALENTINO
KARL LAGERFELD
DANIEL HECHTER
GIANN BUGLI
OTTO KERN и других.

Телефон в Москве:
(095) 157-70-02.

Інформація про випуск акцій третьої емісії відкритого акціонерного товариства

«Запорізький завод зварювальних флюсів та скловиробів»

Характеристика емітента

Код ЗКПО — 00293255

1. Фірмова назва — відкрите акціонерне товариство «Запорізький завод зварювальних флюсів та скловиробів».

2. Місцезнаходження — 330035, м. Запоріжжя, вул. Південне шосе,6.

3. Відкрите акціонерне товариство «Запорізький завод зварювальних флюсів та скловиробів» створене у процесі приватизації цілісного майнового комплексу державного підприємства і зареєстроване розпорядженням Запорізької міської Ради народних депутатів від 30.12.1994 року за № 934 р.

Реєстраційний номер свідоцтва про державну реєстрацію — 00293255.

4. Предмет діяльності:

—виробництво зварювальних флюсів;

—виробництво скловиробів: розсіювачів світла фар та підфарників, медичних біологічних чашок «Петрі», товарів народного споживання;

—виробництво силікатної глиби;

—комерційна посередницька діяльність;

—оптова та роздрібна торгівля.

Розмір статутного фонду — 8210262000 крб., виплачено 100% статутного фонду.

Середньоспискова кількість працівників — 533 чоловіки.

Голова товариства — **Осипов Микола Якович**, освіта вища, має спеціальність інженера-металурга, стаж роботи 44 роки (директор заводу 22 роки).

Заступник голови правління — **Олійник Микола Миколайович**, освіта вища, спеціальність — інженер-механік, стаж роботи — 26 років.

Заступник голови правління — **Щебетун Марія Олександрівна**, освіта вища, спеціальність — економіст, стаж роботи 38 років.

Головний бухгалтер — **Хижняк Катерина Іванівна**, освіта середньо-технічна, спеціальність — бухгалтер промислових підприємств, стаж роботи 22 роки.

Баланс підприємства на 1 квітня 1996 року

Актив	Код рядка	На початок року	На кінець звітного періоду
1. Основні засоби та інші позабюджетні активи			
Всього по розділу I	070	375666	366907
II. Запаси і витрати			
Всього по розділу II	150	57291	113246
III. Кошти, розрахунки та інші активи			
Всього по розділу III	320	111488	111063
Баланс (сума рядків 070, 150, 320, 330, 340)	350	544445	591216
Пасив			
1. Джерела власних та прирівняних до них коштів			
Статутний фонд (капітал) (085)	400	6158	8210
Всього по розділу I	490	466453	502894
II. Довгострокові пасиви			
Всього по розділу II	530	—	—
III. Розрахунки та інші пасиви			
Всього по розділу III	750	77992	88322
Баланс (сума рядків 490, 530, 750)	760	544445	591216

Дані про емісію акцій

Мета використання фінансових ресурсів — формування статутного фонду.

Запланований обсяг емісії — 2786754 тис. карбованців. Кількість акцій, що випускаються — 1368377 штук. Номінальна вартість однієї акції — 2000 карбованців.

Акції випускаються прості іменні однієї серії «В» з порядковим номером від 1 до 1368377 включно за безготівковим розрахунком у вигляді запису на рахунках.

Розміщення акцій	Кількість, шт.	Вартість, тис. крб.
Акціонери ВАТ «Запоріжсклофлюс» і члени трудового колективу»	1268377	2736754

Передплата і продаж акцій здійснюватимуться з 15.05.96 р. по 15.06.96 р. За адресою: 330035, м. Запоріжжя, вул. Південне шосе,6.

Акціонерам, котрі володіють акціями попереднього випуску, членам трудового колективу надається право першочергового придбання акцій третьої емісії за їхньою номінальною вартістю. Крім того, дивіденди за II півріччя 1995 року можуть виплачуватись, за бажанням акціонера, акціями третьої емісії.

У разі перевищення рівня передплати правління товариства прийматиме рішення про підтвердження або відхилення зайвої передплати.

Права власників акцій:

—брати участь в управлінні справами товариства особисто або через своїх посередників;

—голосувати на загальних зборах за принципом одна акція — один голос;

—мати інформацію про діяльність товариства;

—одержувати частину прибутку (дивіденди).

Виплата дивідендів

Виплата дивідендів провадиться відповідно до чинного законодавства і Статуту АТ за рахунок прибутку товариства, що лишається в його розпорядженні після сплати податків, у розмірі, який визначають загальні збори акціонерів і статут акціонерного товариства, за результатами роботи за рік за адресою: 330035, м. Запоріжжя, вул. Південне шосе,6.

Перелік і результати попередніх емісій цінних паперів

Перша емісія була проведена в 1994 році. В процесі приватизації було випущено 3078848 штук простих іменних акцій загальною вартістю 6157696 тисяч карбованців. Номінальна вартість 2000 крб. Усі акції продано. Випуск акцій першої емісії зареєстрований в обласному фінансовому управлінні м. Запоріжжя. Свідоцтво про реєстрацію цінних паперів № 10 від 17.03.94 р.

Друга емісія була проведена в 1995 році, було випущено 1026283 штуки простих іменних акцій загальною вартістю 2052566 тисяч карбованців. Номінальна вартість 2000 крб. Усі акції продано. Випуск акцій другої емісії зареєстрований у Міністерстві фінансів, свідоцтво про реєстрацію цінних паперів № 60/1/96 від 31.01.96 р.

Фактори ризику, пов'язані з діяльністю підприємства

—ризик непослідовність зміни законодавства;

—погіршення загальної економічної ситуації;

—можливість посилення гіперінфляції.

Голова правління ВАТ «Запорізький завод зварювальних флюсів та скловиробів»
М. Я. ОСИПОВ.

В арбитражном суде Херсонской области возбуждено дело № 2/1-Б о банкротстве фирмы «Коммерческий центр», г. Херсон. Кредиторы и возможные санаторы могут обратиться с заявлениями в течение месяца со дня опубликования настоящего объявления в Арбитражный суд Херсонской области по адресу: 325000, г. Херсон, пр. Ушакова, 47.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, г. Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 6/1-66 о банкротстве торгово-производственной фирмы «Ажур» (юридический адрес: 340055, г. Донецк, ул. 50-летия СССР, 146, р/р 467405 в ДФ АКБ «Оболонь», МФО 335347).

Претензии принимаются в течение месяца со дня опубикования объявления.

Календар

Червень та іюнь

ПЕРШИЙ місяць літа в Україні здавна називають червнем і лише зрідка кажуть — іюнь. Остання назва походить від імені давньоримської богині Юнони — покровительки подружнього життя. Звідки ж перша?

Дослідники, зокрема Василь Скуратівський, вважають, що цю назву спричинила сокоживна комаха — кошеніль, що масово з'являється саме в цьому місяці, зокрема один з її різновидів — восковий червець. Наші пращури здавна помітили: ця комаха «дає» чудовий червоний барвник. Ним фарбували бойові знамена (звідси — «червлені стяги»), вовну, бавовняні вироби та вироби з льону. Барвник цінувався за соковитий колір і стійкість — не вигоряв на сонці, не змивався водою.

«Руську фарбу» цінували за рубежем, візантійські купці їздили по неї до Києва, навіть море, через яке пливли, називали Червним (Червоним), то вже пізніше ця назва «виговорилася» у Чорне...

Дати: ні відняти ні додати

До кінця червня маємо ряд святкових днів і пам'ятних дат:

8 — 5 років тому Всеукраїнська наукова конференція «Історичні традиції національної символіки» рекомендувала Верховній Раді узаконити використання синьо-жовтого прапора, тризуба та гімну «Ще не вмерла Україна» на державному рівні.

9 — День працівників легкої промисловості.

13 — 1944 року в гітлерівському концтаборі замордовано одного з провідників ОУН, поета Олега Ольжича.

15 — В 1775 році за наказом Катерини II російські війська підступно захопили і зруйнували Запорізьку Січ;

— 55 років тому народився видатний український кіноактор і режисер Іван Миколайчук.

16 — День медичного працівника.

18 — 150 років від дня народження В. Чечотта, українського музичного критика, композитора і педагога.

19 — 1939. Відкрито пам'ятник Тарасу Шевченку на могилі поета в Каневі.

22 — Початок гітлерівської окупації України.

25 — День митної служби України;

— 110 років від дня народження відомого українського історика Івана Крип'якевича.

27 — 1964. У Вашингтоні відкрито пам'ятник Тарасу Шевченку.

28 — 345 років тому (1651) почалася битва козацьких військ з польською армією під Берестечком.

30 — День молоді.

Цікавий калейдоскоп

НАЙКРАЩИЙ ДРУГ — СВИНЯ

Так вважають спеціалісти Мельбурнського науково-дослідного медичного інституту. В Австралії почали вирощувати генетично здорових свиней. Внутрішні органи цих тварин, зокрема, серце, печінка, нирки будуть використовувати для трансплантації людям.

ХТО «НАРОДИВ» ЛОТЕРЕЮ

Кажуть, це сталося в Генуї. Міська рада щорічно вибирала 5 нових членів із 90 кандидатів. Один кмітливий сенатор запропонував: давайте наперед вгадаємо ту п'ятірку! Так виникла лотерея «5 із 90». А вже потім — інші.

МУМІЯ — З НЕБА?

На горі Басудан-Ула в Тібетському районі Китаю мисливці знайшли у кризі людину. Вчені встановили, що «заморожено» її близько 5 тисяч років тому. Цікаво, що спеціалісти запевняють: всі органи у неї штучні, та ще й з матеріалів, які не відомі сучасній науці. Виходить, виявлено пришельця з космосу?

ПАМ'ЯТНИК СМІТНИКУ

Єдиний у світі пам'ятник сміттєзвалищу споруджено в Турції — на гігантській помийній ямі Стамбула. Звалище закрите. 1993 року тут стався страшенний вибух — спалахнув газ метан, що виділяється з відходів. Тоді загинуло 39 чоловік...



Фотоусмішка Валерія ІНЮТІНА.

Смачного!

Борщ холодний

На 500 г буряка — 200 г картоплі, 2 свіжі огірки, 75 г зеленої цибулі, 2 яйця, 2 ст. ложки сметани, 1 чайну ложку цукру, оцет за смаком.

Буряк почистити, нарізати маленькими кубиками, покласти в каструлю, залити водою (з розрахунку 2 стакани на порцію), додати чайну ложку оцту і поставити варитися на 20—30 хвилин. Готовий відвар проціднти і охолодити; буряк покласти в каструлю, туди ж додати варену картоплю і огірки, нарізані маленькими кубиками, рублене яйце і дрібно нарізану цибулю. Перед подаванням на стіл у картоплю покласти тертий хрін, сіль, цукор, сметану і розмішати. Посипати зеленню: петрушкою чи кропом.

Господині на замітку

Не виливайте воду, в якій варилася картопля. Опустіть у неї шматочок фольги від шоколадної обгортки і занурте туди срібні столові прибори чи інші вироби із срібла. Через п'ять хвилин вони блищатимуть, як нові.

Стара курка швидше звариться, якщо після того, як вона проварилася 20—30 хвилин, її опустити на 5—6 хвилин у холодну воду.

Каструлю, в якій підгоріло молоко, легко відмити, якщо налити в неї холодної води, додати 1—2 столові ложки харчової соди і кип'ятити 2—3 хвилини.

З миру по слову

Золото — за так

Вірменія

У недоглянутого майна багато господарів.

Він — як та курка: їсть у нас, а несеться у сусіда.

Скільки б ворона не купалася — гускою не стане.

Потрапив дурень на весілля та й каже: «Тут живеться краще, ніж у нас!»

Македонія

Боже борони нас від хрещеного диявола.

Якщо в тебе кволий розум, то мусиш мати міцну спину.

Кинь його в море — і він вийде з нього з отарою овець.

Хто двох жінок водить, той без штанів ходить.

Японія

Рік бунту — три роки голоду.

Сокіл шанує свої крила, а людина — ім'я.

Всякі діла з малих починаються.

Озирайся на минуле, коли хочеш знати майбутнє.

Юридична консультація

Час відпусток

Які додаткові відпустки передбачено жінкам, які мають двох і більше дітей у віці до 12 років?

Раїса МЕЛЬНИК.

Ужгород.

Право працюючої жінки, яка має двох і більше дітей у віці до 12 років, на щорічну додаткову триденну оплачувану відпустку було передбачено постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 22 січня 1981 року № 235-1, яку не скасовано і вона чинна досі.

Як правило, вказана додаткова відпустка надається водночас із щорічною (основною) відпусткою. На бажання жінки відпустка може надаватися і в будь-який інший зручний для неї час.

У рік досягнення дитиною 12-річного віку вказану відпустку надають жінці в будь-який час, незалежно від того, коли дитині виповнилося 12 років, до того, як жінка пішла в щорічну відпустку або після закінчення цієї відпустки.

До даної відпустки додають інші додаткові відпустки. За цих умов загальна тривалість відпустки працюючої не повинна перевищувати 28 календарних днів, разом з вихідними днями, що припадають на час відпустки.

Також жінкам, які мають двох і більше дітей у віці до 12 років, надано право на додаткову відпустку для догляду за дітьми без збереження заробітної плати тривалістю до 2 тижнів за погодженням з адміністрацією у період, коли дозволяють виробничі умови.

Ця відпустка оформляється наказом (розпорядженням) керівника підприємства, установи, організації із зазначенням терміну відпустки.

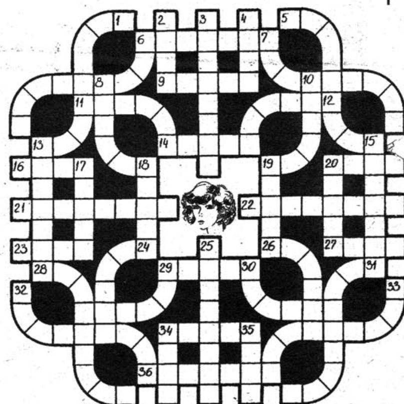
Дана відпустка зараховується як до загального, безперервного стажу роботи (в тому числі й до стажу, що дає право на наступну щорічну відпустку), так і до стажу роботи за фахом.

Марина КОВАЛЬЧУК.

Кросворд

По горизонталі: 1. Видатний український письменник. 5. Наспівне декламування. 6. Сучасний український художник. 9. Давньогрецька богиня мудрості. 11. Одна з найдавніших назв України. 12. Союз, об'єднання держав. 14. Лицьовий бік монети. 16. Сільськогосподарське знаряддя. 20. Хижий птах. 21. Український галицький актор з трупи Руського народного театру. 22. Видатний український вчений-славіст, шевченкознавець, котрий працює у Гарварді. 23. Великий український поет. 24. Великий князь литовський і король польський, який очолював польсько-литовсько-українську армію в Грюнвальдській битві. 26. Футбольний клуб, у якому грав Пеле. 27. Одиниця рахунку в спортивних змаганнях. 28. Скіфська богиня кохання. 29. Французьке червоне вино. 31. Керівник антипольського козацького повстання. 34. Найяскравіша зірка в сузір'ї Діви. 36. Великий князь київський.

По вертикалі: 2. Жива духовна субстанція, яка, за вченням давньоукраїнських волхвів, міститься в єстві людини, а після її смерті лине до вирію. 3. Героїчний оборонець столиці гетьмана Мазепи від московських військ. 4. Знаменитий французький письменник. 6. Військовий чин в українському війську доби Директорії. 7. Один із семи пагорбів, на яких було розташовано Стародавній Рим. 8. Притока Дніпра. 10. Пам'ятка давньогрецької літератури. 13. Пластинковий ударноклавішний музичний інструмент. 15. Український козацький літописець. 17. Один із станів вільного населення у Стародавньому Римі. 18. Вид релігійнобіографічної літератури. 19. Креслення, зроблене у польових умовах від руки. 20. Давня українська назва свинцю. 25. Один з чотирьох племінних союзів, який, за свідченням Геродота, в V ст. до н. е. селився на Прикарпатті і був частиною народу, що його Геродот назвав скіфами-орачами. 29. Жіноча прикраса. 30. Особа, яка очолює вищий учбовий заклад. 32. Повість Бориса Харчука. 33. Стародавнє українське місто. 34. Назва розділу в Корані. 35. Перша людина.



Відповіді на кросворд «Вузлики на пам'ять», надрукований 6 травня

1. Ангел. 2. Тягач. 3. Чужак. 4. Ложка. 5. Аршин. 6. Кішка. 7. Аттик. 8. Нитка. 9. Аллах. 10. Колос. 11. Сірко. 12. Харон. 13. Нитик. 14. Остап. 15. П'ятка. 16. Котик. 17. Квант. 18. Атака.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.

♦ Рукописів не повертаємо.

♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 345041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311103.